

1 Timotei 2:1-7 – Mijlocire pentru toți oamenii și pentru dregători

În sfârșit am ajuns la acest pasaj la care medităm de multă vreme și despre care avem o mulțime de întrebări. Înainte de a analiza conținutul său vom face o scurtă istorie a actului mijlocirii în revelația lui Dumnezeu. Ne referim nu la rugăciunea către Dumnezeu, ci la rugăciune ca mijlocire, când un om mijlocește înaintea lui Dumnezeu pentru alți oameni.

Primul indiciu despre MIJLOCIRE ne este dat în cap. 3 și 4 din Genesa. Apropierea de Dumnezeu după cădere este MIJLOCITĂ de jertfă. Jertfa continuă să intermedieze apropierea omului de Dumnezeu în tot Vechiul și Noul Testament.

Prima mijlocire relatată în Scriptură este celebra mijlocire a lui Avraam din Genesa 18. E foarte importantă această mijlocire, căci este unul din puținele exemple de mijlocire a unui om al lui Dumnezeu pentru o cetate păgână. Ne aducem aminte că practic Dumnezeu îl invită pe Avraam să mijlocească. El îi descoperă prin revelația directă ce este în inima Sa față de Sodoma și Gomora. Avraam este deci invitat, chemat să mijlocească. El nu mijlocește de capul său, ci ca prieten al Domnului, capătă trecere înaintea Sa. Pe acest temei îndrăznește Avraam să mijlocească. Observăm sfiala cu care Avraam mijlocește, grija cu plusează în mijlocire, treptat și nu deodată. Avraam mijlocește nu doar pentru Lot ci pentru întreaga cetate. Dacă dorea să mijlocească doar pentru Lot îi putea cere lui Dumnezeu să-l scoată din cetate. Dar Avraam caută să mijlocească pentru întreaga cetate. Grija cu care se apropie de Domnul ne arată că Îl cunoștea pe Dumnezeu. Pe de altă parte, Avraam nu avea în spate o istorie a mijlocirii, nu avea precedente de mijlocire. Alte acte timpurii ale mijlocirii sunt cele făcute de Iov (Iov cap.1, și Iov - ultim capitol al cărții). Acestea par a fi făcute chiar înainte de Gen. 18, dar nu știm dacă Avraam le cunoștea. Avraam deci este un pionier în actul mijlocirii. Se intersectase în Gen. 14 cu preotul Melhisedec dar nu știm prea multe despre slujba acestuia. Dar grija lui Avraam în actul mijlocirii nu se explică doar prin faptul că era un pionier în această știință. El îl cunoaște pe Domnul și înțelege că nu poate face apel la un har ieftin călcând în picioare dreptatea divină. Astfel, el caută în mijlocirea sa să ÎMPACE dreptatea și mila, să facă apel la milă pe baza dreptății, să aducă o mântuire prin dreptate. El nu cere doar. El aduce argumente solide mijlocirii sale. Și argumentele sale nu fac apel la mila lui Dumnezeu, ci în mod paradoxal tocmai la dreptatea Sa: *să nimicești Tu pe cel bun împreună cu cel rău?* Deci de la prima mijlocire din Scriptură înțelegem că mijlocirea nu se poate întemeia pe un har ieftin ci doar pe mântuirea care are drept temelie dreptatea lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte *mijlocirea urmează tiparul jertfei* care aduce izbăvire prin împlinirea dreptății (animalul moare în locul celui vinovat!), și nu prin sfidarea acesteia! Sodoma nu a fost salvată căci nu erau nici 10 oameni neprihăniți în cetate. Totuși mijlocirea lui Avraam a fost ascultată: *Când a nimicit Dumnezeu cetățile Câmpiei, Și-a adus aminte de Avraam și a scăpat pe Lot din mijlocul prăpădului...* Avraam pare să nu înțeleagă acest lucru și astfel se înspăimântă de Domnul și fuge în Gherar pe cont propriu... așa s-ar

explica derapajul său din Gherar din Gen. 20. Dar acolo Domnul vrea să-i reabiliteze inima de mijlocitor și astfel Domnul îi spune lui Abimelec: *Acum, dă omului nevasta înapoi; căci el este prooroc, se va ruga pentru tine și va vei trăi.* Apare (se pare) pentru prima oară în cartea Genesa termenul de PROOROC. Și e interesant că acest termen este asociat cu actul mijlocirii. Și într-adevăr, Avraam s-a rugat Domnului și Domnul a însănătoșit pe Abimelec și pe femeile din acea zonă.

Apoi, actul mijlocirii re apare la MOISE. Practic MOISE devine Marele Mijlocitor, model pentru toți mijlocitorii de după el. Dar observăm că Moise nu mijlocește pentru Neamuri, pentru Egipteni de exemplu. El mijlocește DOAR pentru poporul lui Dumnezeu și, de obicei, când acesta are nevoie de izbăvire dintr-o situație de criză, sau mai ales când păcătuiește împotriva Domnului și Moise intervine pentru a potoli mânia divină. Moise ocupă această funcție de Mijlocitor între Dumnezeu și Israel, pentru că a fost chemat de Dumnezeu Însuși. Dumnezeu a încheiat un legământ cu Israel. Dar a încheiat un legământ și cu Moise. Moise e chemat de Dumnezeu, nu să mijlocească pentru întreaga omenire, ci doar pentru Israel, poporul ales și răscumpărat de Dumnezeu. Mijlocind pentru Israel, indirect mijlocește și pentru Neamuri. Dar nu avem nici o mijlocire directă a lui Moise față de Neamuri. În funcția de mijlocitor este chemat și Aaron. Practic Marele Preot, uns și chemat de Domnul, primește funcția de Mijlocitor. Pentru că el aduce JERTFĂ pentru popor, și poartă pe el păcatele poporului, poate face apel la îndurarea lui Dumnezeu FĂRĂ a sfida dreptatea divină. Observăm același principiu descoperit în cartea Genesa. Moise perseverează în actul mijlocirii, cunoscându-L mai mult pe Domnul, și câpătând mai multă trecere înaintea Sa. Cu alte cuvinte, actul mijlocirii nu e ceva static. E ceva dinamic în care Dumnezeu așteaptă să creștem. Alături de Aaron mai sunt ceilalți preoți care, aducând tămâia la Cort, aveau implicit și rolul de mijlocitori. Probabil că și aceștia se rugau pentru poporul ales. Dar în LEGE nu găsim îndemnuri prin care evreii sunt îndemnați să se roage neîncetat de exemplu. Cu atât mai puțin îndemnul de mijloci prin rugăciune pentru cineva. Reținem acest aspect foarte important. O intervenție interesantă este cea a lui Fineas. Prin gestul său reușește să oprească urgia lui Dumnezeu. Gestul său și râvna sa capătă puterea unei mijlociri, deși Fineas nu mijlocește efectiv. Dar și el este din familia preotească a lui Aaron și va deveni mai pe urmă Mare Preot.

În cartea Iosua îl avem în centru pe Iosua. El se roagă Domnului în Iosua 6 și Domnul îi răspunde descoperindu-i-l pe Acan. Apoi urmează celebra mijlocire din Iosua 10 când Domnul, la cuvântul lui Iosua, oprește soarele și luna. Rugăciunea pare tot ca o mijlocire pentru Israel, căci prin oprirea astrilor Israel poate nimici pe toți vrăjmașii săi. Iosua apără atunci și pe Gabaoniți. Poate indirect, mijlocirea sa este și pentru Gabaoniți. Iosua nu este mare preot, ci Conducătorul oștilor. Dar și el a primit de la Domnul o chemare specială.

În cartea întunecată a Judecătorilor, judecătorii sunt oameni de rând chemați de Dumnezeu să dea izbăvire lui Israel. Ei nu excelează în rugăciuni de mijlocire pentru Israel, dar putem spune că urmează tiparul lui Iosua MIJLOCIND izbăviri pentru Israel. La finalul cărții

Judecători, Fineas, ca Mare Preot, mijlocește pentru biruința israeliților împotriva beniamiților și este ascultat.

Cartea Samuel începe cu rugăciunea ascultată a Anei. Ea se roagă la Cort și se roagă pentru nevoile sale. Deci găsim actul de RUGĂCIUNE ca o practică a poporului. Cei din popor se roagă lui Dumnezeu pentru iertarea păcatelor lor și pentru nevoile lor. De asemenea îi mulțimesc lui Dumnezeu prin rugăciune. Aceste rugăciuni sunt făcute în special la Cort, și sunt intermediare de jertfe și de preot. Dumnezeu ascultă asemenea rugăciuni. Dar nu apar rugăciunile de MIJLOCIRE specifice doar preoților, aceluia care au fost chemați de însuși Dumnezeu în actul mijlocirii. Cartea Samuel mai începe și cu decăderea casei preotești a lui Eli. Casa lui Dumnezeu de la Silo este lepădată, și la fel și casa preotească a lui Eli. Dar ce se va întâmpla cu Mijlocirea? Domnul îl ridică pe Samuel ca un nou mare Mijlocitor al lui Israel. Dar din nou, Samuel nu se duce de capul său să mijlocească. Este chemat de însuși Dumnezeu. Dumnezeu însuși l-a pus PREOT credincios înaintea Sa (vezi 1 Sam. 2:35). El vine dintr-o familie de efraimiți dar conform 1 Cronici 6:33 are o descendență din Levi. Deci nu este aaronit. Domnul dă deci funcția de preot și de mijlocitor unuia din Efraim. E ceva NOU! Samuel va aduce jertfe departe de casa de la Silo lepădată de Domnul și va fi un mare mijlocitor pentru Israel. El este numit de cartea Fapte atât ultimul Judecător cât și primul profet (Fapte 3:24, 13:20). El mijlocește pentru Israel când acesta e în neascultare de Domnul. În urma mijlocirilor sale de 20 de ani are loc o trezire în Israel. Apoi Samuel mijlocește și, datorită mijlocirii lui, Domnul dă izbândă lui Israel în lupta cu Filistenii. Samuel mijlocește ca Domnul să ierte poporul care L-a mâniat prin faptul că a cerut un împărat. Samuel are celebra replică: *departe de mine să păcătuiesc încetând a mijloci pentru voi...*(1 Sam. 12:23). Pentru el actul mijlocirii pentru Israel este unul permanent și este o poruncă sfântă. Prin Samuel, apare în atenție funcția de PROOROC care e asociaată cu cea a mijlocirii. Deci nu doar Preotul, ci și Proorocul are chemarea de a mijloci. Prin Samuel e uns Saul și apoi David. În timpul lui Samuel apare și funcția nouă de Împărat. Deci, când decade funcția preotească apar două funcții noi: prooroc și împărat. Acestea se vor dovedi în istoria lui Israel ce va urma, mai importante decât funcția preotului. Saul ca Împărat MIJLOCEȘTE victorii împotriva Filistenilor, dar nu este chemat de Domnul efectiv la un act de mijlocire. Aceasta rămâne în responsabilitatea proorocului.

Și am ajuns la David, împăratul. El primește și daruri profetice, și prin el sunt rostite în psalmi multe profeții mesianice de o importanță teologică vitală. David este un om al rugăciunii. Psalmii săi ne încântă și azi inimile. El se roagă în special pentru propria sa izbăvire, pentru pedepsirea vrăjmașilor săi, și apoi are mulți psalmi de laudă și de mulțumire. Dar mijlocește David pentru Israel ca Moise de altădată? David, în dese rânduri întreabă pe Domnul apelând la preot sau prooroc. Deci însăși apropierea împăratului de Domnul e mediată de preot și profet. În cărțile 1,2 Samuel și 1 Cronici nu îl vedem pe David fiind un nou Mijlocitor ca Moise. David mijlocește izbăviri și revelații date de Domnul lui Israel. Dar slujba mijlocirii pentru Israel rămâne în special în responsabilitatea preoților și a proorocilor. David mijlocește pentru copilul

său făcut cu Bat-Şeba dar Domnul nu îl ascultă. David aduce mai târziu jertfe în aria lui Aravna și potolește PRIN JERTFĂ mânia lui Dumnezeu față de Ierusalim.

Fiul său Solomon zidește Templul și îi cere lui Dumnezeu ca El să ia aminte la toate rugăciunile pe care cei din poporul ales sau chiar străinii le vor face în acea Casă. Domnul îi spune că i-a ascultat rugăciunea. Dar acele rugăciuni pe care le descrie Solomon sunt tot cereri de iertare sau de ajutor, și acte de MIJLOCIRE. Și iată că am ajuns la cartea Psalmilor, o colecție de 150 de Rugăciuni. Care din acestea sunt rugăciuni de MIJLOCIRE? Foarte mulți psalmi sunt rugăciuni personale de căință, mulțumire, laudă sau cererea izbăvirii. Totuși găsim și rugăciuni de mijlocire. Acestea sunt pentru Israel ca popor și pentru Sion ca oraș. Unii psalmiști cer izbăvirea lui Israel și restaurarea Sionului. Acest lucru conduce implicit la mântuirea neamurilor care vor vedea slava Domnului și vor lăuda pe Domnul. Deci există mijlociri directe pentru Israel și pentru Ierusalim și doar indirecte pentru neamuri. Dar aceste mijlociri sunt făcute cel mai frecvent de David sau de preoți sau leviți (Asaf, fiii lui Core etc.), deci tot de oameni cu chemări speciale în planul lui Dumnezeu.

În 1, 2 Împărați funcția de MIJLOCIRE este în special a Proorocului. Ilie și Elisei fac performanțe uluitoare în actul mijlocirii. Scrierile profetice confirmă rolul de mijlocitor al proorocului. În acestea găsim adesea rugăciuni de mijlocire ale profetului. Tema mijlocirii este abordată într-un mod unic de cartea Ieremia și de cea a Plângerilor pe care le-am studiat recent. Practic e primul moment istoric când Dumnezeu refuză pentru o vreme să mai primească mijlociri. În Plângeri Ieremia reactivează funcția Mijlocirii. Tot acolo îndeamnă pe mai mulți din Israel să mijlocească pentru Sion. Rămășița credincioasă pare a primi onoarea și chemarea să mijlocească din robie pentru Sion. Un pasaj important este cel legat de Ozia care vrea să aducă tămâie în Locul Sfânt și e lovit cu lepră de Domnul. Tămâia e simbolul rugăciunii. Împăratul vrea să ia și funcția de Preot și de Mijlocitor dar nu este primit de Domnul. Vai deci de cel care se apropie de capul său de Domnul. Nu putem să nu amintim celebrele rugăciuni de mijlocire ale lui Daniel, Neemia, Ezra. Ezra e preot dar Daniel și Neemia sunt probabil din Iuda. Se pare deci că în perioada robiei actul mijlocirii este dat mai multora din rămășița credincioasă chiar dacă nu fac parte din familia preoților. Și proorocii sunt și din alte seminții decât cea a lui Levi. Dar omul de rând trebuie să parcurgă un traseu al apropierii de Domnul pentru a putea participa la actul mijlocirii pentru Israel.

Concluzia este că în Vechiul Testament actul mijlocirii este restrictiv și un lux. Rugăciunile de mijlocire sunt primite doar pentru poporul cu care Domnul a încheiat legământ. În afară de mijlocirea lui Avraam pentru Sodoma nu mai întâlnim o mijlocire pentru un alt neam. Unii profeți mai mijlocesc pentru persoane dintre neamuri. Ilie se roagă pentru învierea fiului văduvei din Sidon iar Elisei pentru vindecarea lui Namaan. Dar nu apar alte mijlociri pentru neamuri. Apoi nu poate mijloci oricine din poporul Domnului. Ci doar aceia din poporul Domnului care au fost aleși și chemați de Domnul în actul mijlocirii. Adesea aceștia sunt cernuți și testați de Domnul înainte de a fi primiți în actul mijlocirii, iar impactul mijlocirii lor depinde

de apropierea lor de Domnul. Mijlocirea are mereu la bază argumente și mereu apare principiul jertfei și grija de a nu chema mila în detrimentul dreptății divine. Mijlocirea este deci restrictivă atât ca arie de acțiune (restrânsă în special în sfera lui Israel) cât și ca vase ale mijlocirii (doar preoții proorocii și cei cu o chemare specială) pot mijloci pentru Israel.

În lumina acestei istorii a mijlocirii simplul îndemn al lui Pavel la mijlocire din 1 Tim. 2a este ȘOCANT și pare o NOUTATE absolută! El nu doar că dă dreptul, dar cheamă la actul MIJLOCIRII pe toți credincioșii atât pe cei evrei cât și pe cei dintre neamuri! Și îi cheamă la actul mijlocirii nu doar pentru cei din poporul lui Dumnezeu ci și pentru cei dintre neamuri. Noutatea nu e chiar absolută dacă ne amintim de cartea Ieremia. Un pasaj extrem de important cu referire la actul mijlocirii este cel din Ieremia 29. Evreii credincioși din robia babiloniană sunt îndemnați să se roage pentru binele cetății în care sunt căci de fericirea ei atârână fericirea lor! Deci iată o poruncă clară de a se ruga pentru cetățile dintre neamuri. Dar acest mandat este dat pentru că ei sunt CETĂȚENI ai acelei cetăți și e valabil pe perioada robiei și a diasporei. Dar principiul e extrem de important. ***Devenind cetățeni ai unei cetăți dintre neamuri, evreul credincios capătă dreptul și responsabilitatea de a se ruga pentru cetatea respectivă!*** În strategia dată Bisericii, Pavel urmează cartea Daniel și paradigma evreilor credincioși din robia babiloniană. De aceea e logic să construiască pe Ieremia 29 principiul mijlocirii pentru neamuri. Cei din Efes erau locuitori ai Efesului și trăiau acolo. Ei sunt îndemnați să se roage pentru Efes. Deci noutatea nu e chiar absolută. Totuși Pavel face un pas mai departe decât cel din Ieremia 29. El spune: rugăciuni pentru TOȚI OAMENII, parcă lărgind aria rugăciunii dincolo de cetatea în care credincioșii din Efes locuiau! Într-adevăr, ne aducem aminte că în Efeseni 6 Pavel îndeamnă pe TOȚI sfinții să se roage pentru toți sfinții, iar acum îndeamnă pe toți sfinții să se roage pentru toți oamenii. În mod evident ne aflăm într-o etapă NOUĂ a MIJLOCIRII, în care TOT FELUL de rugăciuni, mijlociri și cereri sunt bineprimite de Dumnezeu de la toți credincioșii către toți credincioșii și apoi către toți oamenii! Pare o revoluționare a actului mijlocirii! Privind în Noul Testament, actul mijlocirii este orientat în special asupra celor credincioși. În mai puține locuri se îndeamnă la rugăciuni pentru cei necredincioși. De fapt avem doar câteva pasaje de bază. Cel din 2 Tes. 3a îndeamnă la deschiderea de porți pentru Cuvânt, al doilea, și cel mai clar și important este cel chiar cel de față din 1 Timotei. Proporția e importantă. Deci în primul rând rugăciunile pentru frați, și apoi cele pentru cei necredincioși. Conținutul rugăciunilor e și el divers. Discutam cu altă ocazie că atât în Ef. 6:18 cât și în 1 Tim. 2:1 sunt folosite de Pavel mai multe verbe pentru a indica actul rugăciunii, verbe care indică și o arie cât mai largă și cu privire la CONȚINUTUL rugăciunii. Deci o mijlocire aproape totală: *toți credincioșii către toți credincioșii și către toți oamenii cu tot felul de rugăciuni și cereri!*

Cum se explică noua etapă a mijlocirii? Lucrarea lui Isus Hristos inaugurează această nouă etapă a mijlocirii după cum este scris:

23. În ziua aceea, nu Mă veți mai întreba de nimic. Adevărat, adevărat vă spun ***că orice veți cere de la Tatăl, în Numele Meu, vă va da.***

24. ***Până acum n-ați cerut nimic în Numele Meu***: cereți, și veți căpăta, pentru ca bucuria voastră să fie deplină.

25. V-am spus aceste lucruri în pilde. Vine ceasul când nu vă voi mai vorbi în pilde, ci vă voi vorbi deslușit despre Tatăl.

26. ***În ziua aceea, veți cere în Numele Meu***, și nu vă zic că voi ruga pe Tatăl pentru voi.

27. Căci Tatăl însuși vă iubește, pentru că M-ați iubit și ați crezut că am ieșit de la Dumnezeu.

28. Am ieșit de la Tatăl și am venit în lume; acum las lumea și Mă duc la Tatăl.”

(Ioan 16)

Deci noua etapă a rugăciunii este împuternicită de Numele Celui care a murit și a înviat. Autoritatea acestui Nume este cea care oferă o nouă autoritate actului mijlocirii în poporul sfinților. Isus Hristos a murit pentru păcatele tuturor neamurilor din toate timpurile și a obținut o răscumpărare pentru toți oamenii și pentru toată Creația. Astfel, de drept, toate lucrurile din această Creație îi aparțin, și trebuie să intre sub autoritatea Sa. Numele Său are autoritate atât peste Israel cât și peste toate Neamurile, atât în Palenstina cât și peste tot pământul. Isus Hristos face ispășirea și oferă mântuirea ***prin împlinirea dreptății lui Dumnezeu***. Or, în vechime, barierele puse de Lege în apropierea de Domnul și restricțiile din actul mijlocirii aveau drept scop tocmai faptul de a arăta că păcatul nu este încă ispășit și că va trebuie ispășit. Aceasta este o idee fundamentală a cărții Evrei (vezi Evrei 10a de exemplu etc.). Deci era necesar ca actul mijlocirii să fie restrâns înainte de venirea lui Mesia. Apoi, am observat că marea provocare ale mijlocirilor din vechime este să facă apel la mila divină fără a sfida dreptatea divină. Or, jertfa lui Hristos, soluționează această provocare: căci acolo mila se arată nu în detrimentul dreptății ci prin împlinirea dreptății! Și atunci mijlocirea în Numele Său, prin definiție, este o mijlocire care cere îndurarea pe baza dreptății. Isus Hristos a murit pentru toți oamenii! Pedepsirea acestora s-a împlinit deja în Hristos. Cererea mântuirii acestora în Numele lui Isus NU înseamnă o umbră a dreptății divine. Se mijlocește ca aceștia să intre în spațiul dreptății și neprihănitii desăvârșite aduse de Isus Hristos. Practic, cum va continua și Pavel să explice, toate mijlocirile noastre sunt mediate de Isus Hristos. Ele sunt luate de Isus și apoi prezentate Tatălui. Forța mijlocirii deci nu stă în mijlocitorii de pe pământ, ci în Mijlocitorul din ceruri care pledează pentru noi înaintea lui Dumnezeu. Or, acest Mijlocitor are toate argumentele pentru a pleda pentru noi înaintea lui Dumnezeu. El a murit pentru toți oamenii împlinind astfel dreptatea divină în dreptul tuturor. Apoi, prin actul întrupării El a învățat suferința și a fost ispitit ca și noi. Cunoaște în mod desăvârșit slăbiciunile la care suntem supuși. Știe cât de greu este în pământul acesta decăzut. De asemenea, are în El însuși, toate soluțiile și resursele pentru toate ispitirile noastre, căci El a trecut prin toate biruitor. Apoi, apropierea Sa de Dumnezeu e desăvârșită. El este Omul care a

împlinit întreaga voie a lui Dumnezeu și a reprimis astfel slava de Dumnezeu la care renunțase la întrupare. Isus Hristos nu mijlocește însă doar ca Fiu al lui Dumnezeu, ci după cum va insista și Pavel mai jos, ci și ca OM, ca reprezentat legal și legitim al întregii rasei umane. Deci are toate argumentele să-l convingă pe Dumnezeu. Dar Isus explică: *nu zic că voi ruga pe Tatăl pentru voi, căci însuși Tatăl vă iubește...* Isus, Mijlocitorul desăvârșit, mijlocește pentru noi înaintea unui Dumnezeu, care El Însuși, vrea să ne facă bine! Astfel succesul mijlocirii lui Isus e garantat, e total! Acum înțelegem mai bine de ce după v.1-2, Pavel continuă cu v.3-6. V. 3-6 explică legitimitatea acestei chemări la o mijlocire totală.

Avem nevoie să știm că acest lucru este BUN și BINE primit înaintea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru. Nu-L deranjăm pe Dumnezeu cu astfel de rugăciuni. Lui îi plac astfel de rugăciuni, așteaptă să venim înainta Sa cu aceste rugăciuni și ne va și răsplăti în mod etern pentru jertfele mijlocirii noastre. Noi mijlocim în acord cu voia Sa, căci El voiește ca toți oamenii să fie mântuiți. Aceste este sensul voii lui Dumnezeu. Și ca voia Sa să descindă din cer pe pământ e nevoie de mijlocitori de pe pământ care să cheme cerul să coboare pe pământ. Am discutat în multe ocazii această legitate ce guvernează principiile Împărăției: ***Cerul vrea să facă bine Pământului dar va face acest Bine doar în măsura în care este invitat pe pământ.*** Căci dacă Dumnezeu voiește să mântuiască pe toți oamenii, cine se poate împotrivi voii Sale? Și ce nevoie mai este de mijlocirea noastră? Nu va lucra El pentru mântuirea oamenilor și fără noi? Iată că NU, sau va lucra mult mai puțin. Cerul așteaptă să fie invitat de Pământ. Iar această invitație este făcută în primul rând de cei credincioși. Iar aceștia, prin rugăciuni invită Cerul în viața lor, iar prin mijlocirii invită Cerul și în viața altora, chiar și în viața celor care nu-L invită ei în mod direct pe Domnul în viața lor. Astfel soluționăm un mare paradox. ***Dacă Dumnezeu e atât de bun și voiește să ne facă bine, nu e un act de necredință faptul că tot insistăm că El să ne facă bine!?*** Dacă am fi în ceruri, așa ar fi. Dar pentru că suntem pe pământul răzvrătit, lucrurile stau altfel. Tatăl nostru trebuie rostit zilnic. Nu e suficient că am invitat Cerul ieri. Trebuie să-l invit și azi. și adesea trebuie să-l invit cu mare perseverență în anumite domenii. De ce? Că nu este El bun? Nicidecum! Ci pentru că noi suntem pe un pământ răzvrătit, plin de oameni care de atâtea ori L-au înșelat și L-au alungat din Creație. Purtăm ocară primului Adam și a înaintașilor noștri. La fel ca noua generație din Iosua trebuie să ridicăm ocară părinților printr-o ascultare excepțională care să eclipseze neascultarea lor. (Vezi cum e testată noua generație în Iosua 5: tăiați împrejur DUPĂ ce au trecut Iordanul, pe teritoriul vrăjmașilor lor! Doar așa au putut îndepărta ocară Egiptului creată de părinții lor prin neascultarea acestora din Numeri 13!). Și atunci trebuie să perseverăm exact acolo unde părinții noștri au fost falimentari. Dumnezeu are tot dreptul să ne testeze, să ne încerece, să se convingă că nu vom da înapoi ca celelalte sute de miliarde de oameni dinaintea noastră! Deci așteptarea să perseverăm în mijlocire pentru a primi chiar lucrurile promise de Dumnezeu pe care El Însuși vrea să ni le dea capătă sens! Există o conlucrare reală între Biserică și Dumnezeu. Vom face o mică incursiune în cartea Fapte pentru a arăta importanța actului mijlocirii și faptul că *Cerul cel bun și doritor să coboare pe pământ, coboară doar dacă este invitat să facă acest lucru!*

- Înainte să primească Duhul Sfânt toți stăruiau cu un cuget în rugăciuni și cereri. (1:14) În acest context coboară Duhul? Dar dacă Duhul era deja promis, de ce mai era nevoie de rugăciune?
- În 2:42, primi creștini stăruiau și în rugăciuni... și Duhul adăuga în fiecare zi la numărul lor pe cei care erau mântuiți.
- Prima vindecare menționată în Fapte 3 are loc când Petru și Ioan se suiau la Templu în CEASUL RUGĂCIUNII.
- În Fapte 4, după prima amenințare din partea autorităților Templului, apostolii cer ajutor Domnului în rugăciune și apoi vine un cutremur, toți se umplu cu Duhul Sfânt și vestesc Cuvântul cu îndrăzneală.
- În Fapte 6, cel rău, prin conflictele interne din comunitate încearcă să abată pe apostoli de la rugăciune și Cuvânt. Chemarea lor nu e slujirea la mese, ci să stăruiască ***necurmat în rugăciune și în propovăduirea Cuvântului!*** Rugăciunea e așezată chiar înaintea proclamării Cuvântului.
- În Fapte 7, Ștefan se roagă pentru cei ce-l prigonesc. Rugăciunea lui e făcută deci și pentru Saul. Ca răspuns, În Fapte 9 Saul va primi o mare revelație.
- În Fapte 8, apostolii vin la Samariteni și se roagă pentru ei ca și aceștia să primească Duhul Sfânt.
- În Fapte 9, după convertirea lui Saul iată ce spune Domnul lui Anania: Du-te la un om pe nume Saul... CĂCI IATĂ; EL SE ROAGĂ. Venirea lui Anania la Saul nu a fost un dat, ci un răspuns la rugăciunile lui Saul față de Dumnezeu!
- În Fapte 10, Petru se ruga când primește înștiințarea să meargă la Corneliu. Tot în Fapte 10, vedenia primită de Corneliu este tot în ceasul al nouălea, ceasul rugăciunii, și este un răspuns la rugăciunile sale:
 1. În Cezareea era un om cu numele Corneliu, sutaș din ceata de ostași numită „Italiana”.
 2. Omul acesta era cucernic și temător de Dumnezeu, împreună cu toată casa lui. El făcea multe milostenii norodului și ***se ruga totdeauna lui Dumnezeu.***
 3. Pe la ceasul al nouălea din zi, a văzut lămurit într-o vedenie pe un înger al lui Dumnezeu că a intrat la el și i-a zis: „Cornelie!”

4. Corneliu s-a uitat țintă la el, s-a înfricoșat și a răspuns: „Ce este, Doamne?” Și îngerul i-a zis: „**Rugăciunile și milosteniile tale s-au suit înaintea lui Dumnezeu, și El Și-a adus aminte de ele.**”

5. Trimite acum niște oameni la lope și cheamă pe Simon, zis și Petru.

6. El găzduiește la un om numit Simon tăbăcarul, a cărui casă este lângă mare: acela îți va spune ce trebuie să faci.”

Observăm că răspunsul Domnului pentru Corneliu nu a venit deodată, ci a venit în urma unei perseverențe în rugăciune din partea acestuia, de-abia prin această perseverență ele s-au suit înaintea lui Dumnezeu și Dumnezeu Și-a adus aminte de ele.

- În Fapte 12, Biserica nu înceta să se roage pe Petru. În acest context a trimis Domnul îngerul pentru a-l salva pe Petru.
- În Fapte 13, pe când prezbiterii Bisericii din Antiohia slujeau Domnului și posteau, Duhul Sfânt a spus: puneți-Mi deoparte pe Barnaba și pe Saul...
- În Fapte 16, pe când Sila și Pavel cântau în temniță, Domnul a răspuns printr-un cutremur.
- În Fapte 22, Pavel povestește mulțimii că atunci când se ruga la Domnul în Templu, Domnul i-a descoperit că trebuie să plece din Ierusalim.

Observăm că Duhul face un pas prin Biserică doar în contextul rugăciunii, Observăm că însăși călăuzirea, protecția și noile faze din lucrarea apostolilor însăși era mediată de rugăciune. Nimic fără rugăciune! Măcar că erau apostoli, trebuia să petreacă mult timp în rugăciune pentru a continua să invite Cerul pe pământ în viața lor și a semenilor lor!

De unde știm că lucrul acesta este bine primit și plăcut lui Dumnezeu? De unde știm că El voiește să mântuiască pe **toți oamenii** și că ne primește aceste rugăciuni? Pavel continuă: CĂCI este un singur Dumnezeu, și un singur Mijlocitor între Dumnezeu și oameni: OMUL Isus Hristos care S-a dat pe Sine Însuși ca preț de răscumpărare pentru **TOTI**. Este deci un singur Dumnezeu care a creat TOȚI oamenii și TOȚI se află sub autoritatea Lui. Și între El și TOȚI oamenii este un singur Mijlocitor la care toți au acces. Iar acest Mijlocitor desăvârșit S-a pe Sine după porunca Tatălui ca preț de răscumpărare pentru toți. Prețul plătit pentru TOȚI este atât de mare încât ne dă certitudinea că într-adevăr, voia lui Dumnezeu este mântuirea tuturor, și ne deschide mintea să pricepem cât de mult dorește Dumnezeu acest lucru și deci cât de bun și plăcut este acest act al mijlocirii înaintea Sa, cu ce bucurie îl ascultă și cu ce generozitate îl

răsplătește! Dar Fiul nu avea funcția de Mare Preot, de Mijlocitor în Vechiul Testament! Căci doar un OM, un reprezentat al rasei umane, un al doilea Adam, putea mijloci între Dumnezeu și oameni. De aceea, Pavel insistă pe faptul că mijlocitorul este OMUL Isus Hristos. Fiul era în ceruri cu Tatăl. Pentru a putea pleda în favoarea oamenilor înaintea Tatălui a fost nevoie ca El însuși să coboare pe pământ, locul legitim de unde Cerul putea fi invitat pe pământ! A lăsat pe Tatăl și a venit în lume, ca să poată mijloci pentru lume! Și apoi, după ce a venit în lume, a mijlocit în viața Sa pământească. Dar nu era încă mare preot. Noi aveam nevoie de un Mijlocitor **dintre noi** sus în CER! Funcția de Mare Preot a lui Isus se deosebește de funcția Sa de mijlocitor din vremea cât a fost pe pământ. Când și de ce a fost numit Isus Mare Preot?

Isus se naște sub Lege, din seminția lui Iuda. El mijlocește pentru ucenici, pentru Ierusalim, și pentru întreg Israelul. El este testat de Dumnezeu în pustie. Apoi este chemat și confirmat de Dumnezeu ca Fiu și Prooroc al Său. El mijlocește ocazional (ca Ilie și Elisei) și pentru persoane dintre Neamuri dându-le vindecarea și iertarea. Dar nu găsim mijlociri ale lui Isus rostite pentru alte neamuri. El nici nu se duce la alte neamuri căci e trimis de Dumnezeu doar la oile pierdute ale lui Israel. deci Însuși Isus a fost chemat în actul mijlocirii, dar El însuși a avut limite clare trasate în dreptul lucrării Sale, care includea și actul mijlocirii. Dar apoi El devine Marele Mijlocitor. Dar nici măcar El, care era Fiu, nu-Și ia singur slava de mare Preot, ci este chemat de Dumnezeu la fel ca și Aaron. El primește slava de mare Preot **după înviere** de la Cel care i-a spus: *Tu ești Mare Preot în felul lui Melhisedec! Șezi la dreapta Mea până voi pune pe vrăjmașii Tăi sub picioarele Tale!*

Evrei 4

14. Astfel, fiindcă avem un Mare Preot însemnat, care a străbătut cerurile – pe Isus, Fiul lui Dumnezeu – să rămânem tari în mărturisirea noastră.

15. Căci n-avem un Mare Preot care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre, ci Unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat.

16. Să ne apropiem, dar, cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare și să găsim har, pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie.

Evrei Capitolul 5

1. În adevăr, orice mare preot **luat din mijlocul oamenilor** este pus **pentru oameni** în lucrurile privitoare la Dumnezeu, ca să aducă daruri și jertfe pentru păcate.

2. El poate fi îngăduitor cu cei neștiutori și rătăciți, fiindcă și el este cuprins de slăbiciune.

3. Și, din pricina acestei slăbiciuni, trebuie să aducă jertfe atât pentru păcatele lui, cât și pentru ale norodului.

4. ***Nimeni nu-și ia cinstea aceasta singur, ci o ia dacă este chemat de Dumnezeu, cum a fost Aaron.***

5. **Tot așa, și Hristos** nu Și-a luat singur slava de a fi Mare Preot, ci o are de la Cel ce l-a zis: „***Tu ești Fiul Meu, astăzi Te-am născut.***”

6. Și, cum zice iarăși într-alt loc: „***Tu ești Preot în veac, după rânduiala lui Melhisedec.***”

7. El este Acela care, *în zilele vieții Sale pământești, aducând rugăciuni și cereri cu strigăte mari și cu lacrimi* către Cel ce putea să-L izbăvească de la moarte, și fiind ascultat, din pricina evlaviei Lui,

8. măcar că era Fiu, a învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit.

9. Și, **după ce a fost făcut desăvârșit, S-a făcut, pentru toți cei ce-L ascultă, urzitorul unei mântuirii veșnice,**

10. căci a fost numit de Dumnezeu: Mare Preot „după rânduiala lui Melhisedec.”

Hristos nu Și-a luat singur slujba de Mare Preot, ci a primit-o după ce a câștigat-o! Și ce traseu complicat a trebuit să străbată Fiul pentru a putea deveni Mare Preot sus în ceruri! Îmi place expresia: *slava de a fi Mare Preot*. Pentru Isus, funcția de mare Preot nu e doar o slujbă, și nicidecum o povară. Este o SLAVĂ, o răsplată, o mare bucurie și laudă!

Deci chiar Fiul, cât a fost pe pământ a respectat rânduielele Mijlocirii: a mijlocit în special pentru Israel și a făcut acest lucru pentru că a fost chemat de Dumnezeu. Chiar și la El, Cerul nu venea decât dacă Îl invita în fiecare zi. Și trebuia să o facă *cu lacrimi fierbinți* căci și El era sub ocara primului Adam. Apoi, după jertfă, și după înviere primește slujba de Mijlocire sus în ceruri, inexistentă în Vechiul Testament. Așa se explică noua fază a mijlocirii din Noul Testament, căci vestea cea mai mare și punctul cel mai însemnat al acestor lucruri este că avem un Mare Preot sus în ceruri, care S-a așezat la dreapta scaunului de domnie al Măririi (Evrei 8.1)! dacă înțelegem implicațiile acesui fapt ce curaj, și ce îndrăzneală trebuie să avem în actul mijlocirii!

Dar această nouă îndrăzneală și această chemare la mijlocire totală, nu înseamnă că ne putem face de cap în mijlocire, că nu trebuie să ținem în continuare cont de RÂNDUIELILE MIJLOCIRII. De aceea Pavel continuă prin a insista că nu putem MIJLOCI ORICUM. Și accentul e pus pe CALITATEA MIJLOCITORULUI și pe MODUL în care el mijlocește. Dar

înainte de aceasta vom aminti de alte rânduieli ale mijlocirii spuse cu claritate în Noul Testament:

- **Proporțiile indicate:** mai mult pentru frați, mai puțin pentru necredincioși. Căci cheia mântuirii celor necredincioși, este în Biserică, în curăția și unitatea din ea!
- **Mai întâi în sfera legitimă de mijlocire:** viața mea, familia mea, Biserica mea locală, cetatea mea... și apoi dincolo de această sferă de responsabilitate. Dumnezeu mă judeca după credințioșia în LUCRUL ÎNCREDINȚAT!
- **Ținem cont de faptul că Evanghelia mântuirii popoarelor nu ne-a fost încredințată nouă!** Mijlocirea e pentru TOȚI oamenii, dar nu pentru POPOARE. Evanghelia mântuirii popoarelor e încredințată doar lui Israel. Am insistat pe acest lucru în comentariu pe cartea Mica. Cel mult, putem mijloci pentru BINELE CETĂȚII în care suntem după îndemnul din Ieremia 29.
- **Ținem cont de principiul chemării:** mijlocim doar dacă suntem chemați să mijlocim... Nu am găsit în Noul Testament chemarea de a mijloci înaintea lui Dumnezeu pentru o NAȚIUNE. Cine ne legitimează pe noi să mijlocim pentru o națiune? Dumnezeu ne cere să mijlocim pentru OAMENI. E o mare diferență! Trebuie să rămânem la ce este SCRIS. Doar ce este scris legitimează actul mijlocirii noastre. Dacă sunt și chemări speciale la mijlocirii din partea lui Dumnezeu, în armonie cu ce este scris, asta e cu totul altceva; dar fără aceste chemări speciale, singura bază legitimă a mijlocirii noastre este ce este SCRIS. Mare grijă ca în mijlocirile noastre să RĂMÂNEM în granițele trasate de Domnul. Ne amintim că, din Eden, tendința luciferică din noi este mereu să trecem DINCLO de granițele trasate de Creator. Or această tendință luciferică ne poate urmări chiar și în actul mijlocirii!
- **Restricțiile mijlocirii** – 1 Ioan 5:16 – există restricții cu privire la actul mijlocirii și în Noul Testament, restricții pe care le-am comentat când am studiat Ieremia (în mod special Ieremia cap.15).
- **Calitatea mijlocirii și a mijlocitorului** – e un aspect esențial pe care-l vom comenta separat mai jos.

Pavel ne cheamă la o abordare echilibrată a mijlocirii. Astfel, ne cheamă pe de o parte la îndrăzneală din pricina Mijlocitorului nostru din ceruri, dar apoi ne cheamă la respectarea rânduielilor rugăciunii din pricina sfințeniei acestui Mijlocitor!

Acum, să meditam mai mult asupra rânduiei care ne cere să ne rugăm pentru toți oamenii. E important să studiem acest pasaj cu atenție dar și să-l integrăm în ansamblul teologiei pauline despre mijlocire.

Vă ÎNDEMN...

Îndemnul nu este doar pentru Timotei. Este la plural. Este deci și pentru creștinii din Efes. Îndemnul nu vizează doar liderii ci toate mădulele comunității, atât bărbați cât și femei.

Vă îndemn DAR...

Îndemnul pare o concluzie la capitolul unu sau măcar la finalul acestuia. Dar Pavel ne surprinde. Căci, după ce citești capitolul 1, ai putea intui că Pavel va continua în cap. 2 tocmai cu acest îndemn la rugăciune? Și nu la rugăciune pentru credincioși așa cum obișnuia el în celelalte epistole ci la rugăciune pentru toți oamenii, deci în special pentru necredincioși. Legătura cu cap. 1 pare un mister. Vom reveni asupra acestei legături mai târziu.

Înainte de toate....

Este deci un lucru urgent, extrem de important. El trebuie făcut înainte de toate celelalte. Dar de care toate celelalte? Înainte de studiu, de rugăciunea pentru frați etc. Nu sunt și acestea măcar la fel de importante. De ce acest tip de mijlocire trebuie făcut înainte de toate celelalte lucruri? Dar se referă la lucrurile de zi cu zi, sau de celelalte arme pe care le folosim în lupta spirituală? Acest lucru fiind atât de important nu doar că trebuie făcut înainte de toate ci și mereu. Pavel se așteaptă ca acest tip de rugăciune să fie o constantă în viața Bisericii locale și nu o acțiune pasageră și întâmplătoare atunci când ne amintim sau din când în când... Atunci, dacă acest lucru este atât de important, cum se explică că acest îndemn la acest tip de mijlocire este UNIC în tot Noul Testament iar în Vechiul Testament pare să aibă un singur corespondent clar (*cel din Ieremia 29*)? Un alt pasaj legat de rugăciunea pentru cei necredincioși mai apare în 2 Tes. cap. 3 unde îndemnul e legat de deschidere de porți pentru Cuvânt și deci nu o mijlocire directă pentru cel necredincios. Deci cum se împacă raritatea acestui îndemn cu urgența dată de expresia *înainte de toate*? În contrast cu acest fapt, îndemnul la rugăciunea pentru sfinți abudă în Scriptură atât în Noul cât și în Vechiul Testament. Nu mai degrabă, înainte de toate să ne rugăm pentru frații noștri în Hristos?

Să faceți rugăciuni, cereri, mijlociri, mulțumiri...

Pavel nu detaliază conținutul acestor rugăciuni dar ne indică o plajă largă de rugăciuni. Putem cere de la Dumnezeu pentru oameni, în dreptul lor. Dar ce să cerem? Lumină, cercetare, protecție, mântuire? În Noul Testament nu găsim conținutul unei rugăciuni făcute pentru cei necredincioși. Accentul în rugăciune cade mai degrabă pe mărturia bisericii și proclamarea Cuvântului. Duhul este Cel care dovedește lumea vinovată. Când Biserica e unită în dragoste și

proclamă cu îndrăzneală Cuvântul, Duhul adaugă pe cei mântuiți la numărul Bisericii. Biserica e un Templu prin care Dumnezeu lucrează. Exemplele de rugăciuni pentru FRAȚI sunt numeroase atât în Vechiul cât și în Noul Testament. Rugăciunea ca Domnul să mântuiască efectiv un necredincios pare ciudată. Domnul face lucrarea aceasta când Biserica e unită și crește în dragoste. De aceea, rugăciunea trebuie îndreptată mai degrabă pentru Templul Bisericii. La fel era și în vechime. Rugăciunea pentru Ierusalim se răsfrângea apoi spre mântuirea Neamurilor. Căci mântuirea către Neamuri se revărsa din Templul de la Ierusalim. Același principiu rămâne valabil și în dreptul Bisericii locale. De aceea mai degrabă se ne rugăm pentru cei din biserică și pentru deschiderea de porți pentru Cuvânt. Totuși, acum Pavel ne îndeamnă să venim înaintea lui Dumnezeu cu tot felul de cereri pentru toți oamenii. Nu pare că se abate de la strategia preoției pe care tot el a poruncit-o Bisericii locale? E interesant că apare și termenul de MULȚUMIRI. Nu ne-am aștepta... în dreptul celor ce merg la pierzare. Ne gândim că în dreptul lor sunt legitime doar cererile. Dar iată că Pavel ne provoacă să vedem în ei lucrarea harului general al lui Dumnezeu și să mulțumim pentru acest lucru. Există un bine, o lucrare a harului în cei din afara Împărăției. Această lucrare se revărsa și peste noi. Se cuvine să o vedem și să mulțumim Domnului pentru ea. Totuși v. 2 pare să ne indice conținutul sau sensul acestor rugăciuni pentru toți oamenii, sens care este în armonie cu strategia mântuirii oamenilor prin Templul Bisericii locale.

Pentru toți oamenii...

Dumnezeu dorește mântuirea tuturor oamenilor. Isus a adus o mântuire pentru toți oamenii. În Numele Său ne putem ruga pentru toți oamenii. Dar expresiile pentru **toți oamenii** și pentru **toți sfinții** (Ef. 6), cred că trebuie încadrate în contextul mai larg al rânduielilor despre rugăciune. Dar Dumnezeu se așteaptă ca eu să mă rog *literalmente* pentru toți creștinii și apoi pentru toți oamenii de pe Terra? Dacă aș începe un astfel de demers în rugăciune nu l-aș finaliza nici până la finalul vieții. Expresia TOȚI e binevenită, căci Evanghelia lui Pavel avea să ghideze Biserici locale de pe tot pământul din toată istoria. Trebuia să existe acest sens larg, total al mijlocirii, ca indiferent de timp sau de context istoric și geografic, creștinii să nu ezite să se roage pentru oamenii de lângă ei. Cred că această chemare este să ne iubim aproapele, și nu departele. Dumnezeu ne va judeca și răsplăti în funcție de ce ne-a încredințat și nu în funcție de ce nu ne-a încredințat. De aceea cele două îndemnuri pentru toți oamenii și pentru toți sfinții, cred că trebuie aplicate în mod special, în primul rând, în mod prioritar pentru oamenii și frații de lângă noi, din locul în care ne petrecem viața: deci oamenii din cetate și frații din Biserica locală. Iar din oamenii din cetate, în special cei cu care fac parte din sefara aproapelui nostru: rude, prieteni, vecini, colegi de muncă... În această sferă cred că trebuie să perseverăm în rugăciune. Desigur, ocazional mă pot întâlni cu frați din alte Biserici sau cu oamenii din alte zone ale lumii și e binevenit să mă rog pentru ei. Aici este prima sferă de responsabilitate a rugăciunilor noastre. În primul rând aici așteaptă Domnul să fiu credincios. E vorba de ogorul pe care ni l-a încredințat și pentru care ne va trage la răspundere. Aici e vorba de credințioșia în lucrurile mici. Pe această

temelie, Dumnezeu poate clădi mai departe, dacă va considera că este necesar. Observăm în cartea Fapte că Duhul e Cel care conduce Biserica și El poate veni cu chemări și lucrări speciale. Și poate face acest lucru și în sensul rugăciunii. Poate că alături de această primă sferă a rugăciunii, Duhul va chema pe cineva să se roage în mod special și pentru alt spațiu din această lume (poate pentru o altă Biserică sau pentru oameni din alt oraș etc.). Dar acel om are o chemare specială în acest sens, iar acea chemare i se aplică în mod special lui. Pavel nu a spus Bisericilor: *fiți toți misionari ca mine!* Deci acel om cu o chemare la rugăciune specială, nu poate trage (cum se întâmplă adesea) pe toți frații în acel domeniu de rugăciune. În Vechiul Testament găsim mai multe exemple de rugăciuni speciale izvorâte din contexte speciale. Avraam mijlocește pentru Sodoma, Daniel pentru restaurarea Sionului, Estera pentru salvarea evreilor din Imperiul Persan etc. Aceste chemări speciale sunt în armonie cu ce este scris tocmai pentru că există această chemare la mijlocire totală: pentru toți oamenii, pentru toți frații... După ce am studiat Plângeri, am căutat în Noul Testament îndemnuri speciale către Bisericile dintre Neamuri la rugăciune pentru evrei sau Ierusalim. Nu am găsit însă. Această lipsă surprinzătoare pare a fi în armonie cu strategia de a câștiga evreii prin mărturisirea Evangheliei printre Neamuri. Cei care generează rugăciuni speciale pentru evrei, se pot baza pe o chemare specială, dar (cel puțin în faza de cunoaștere în care mă aflu) nu pe un poruncă universală pe care trebuie să o împlinescă toți creștinii. Și mai este un aspect foarte important: Pavel ne cere să ne rugăm pentru OAMENI, nu pentru popoare sau cetăți! În cartea Mica am observat că Evanghelia lui Mesia are o dimensiune mântuitoare pentru Persoane și o dimensiune mântuitoare pentru națiuni. ***Lui Pavel însă i-a fost încredințată Evanghelia pentru mântuirea fiecărui om care crede, și de-abia Israelului restaurat îi va fi încredințată Evanghelia pentru mântuirea fiecărui popor care crede!*** Astfel mijlocirea pentru toți oamenii ar putea fi tradusă ca mijlocirea efectivă, nominală pentru diverși oameni cu care ne întâlnim. Sau ar include ea și mijlociri pentru cetăți și popoare de genul: *Te rog, Doamne, pentru poporul român...* sau *Te rog, Doamne, pentru cetatea Iași?* Astfel de rugăciuni le găsim în special în Vechiul Testament la Mijlocitori chemați de Dumnezeu care mijlocesc pentru națiunea Israel sau pentru Ierusalim. Mai este și Avraam care pe baza unei invitații speciale mijlocește pentru cetatea în care locuia ruda sa Lot. Dar nu reiese ca Avraam se ruga zilnic pentru Sodoma ca cetate. E o diferență între a mijloci pentru oamenii dintr-o cetate, și a mijloci pentru cetatea ca întreg. La fel e o diferență în a mijloci pentru oamenii din poporul român, și a mijloci pentru poporul român ca întreg. Vrea Pavel să evidențieze această diferență prin expresia *TOȚI oamenii*, sau expresia ar putea include foarte bine și *toate popoarele*, și *toate cetățile*? Dezbateră nu este lipsită de sens. Căci nu putem mijloci oricum. Există niște rânduieli sfinte ale mijlocirii. Însuși Isus le-a respectat. Cu atât mai mult trebuie să le respectăm și noi. Exemple de mijlociri pentru comunități ca întreg pare să găsim în Noul Testament în dreptul Bisericilor locale. De obicei epistolele lui Pavel sunt pline de exemple de mijlociri ale apostolului pentru Bisericile locale pe care le slujea. E important să rămânem la ce este scris. Desigur percepția noastră cu privire la ce este scris e diferită de ceea ce este cu adevărat scris. Ce este scris în dreptul mijlocirii? Provocarea este nici să nu reducem dimensiunea sferei mijlocirii dar nici să o mărim dincolo de granițele trasate de Duhul Sfânt. Avem nevoie de lumină. Acum

pare să avem mai multe întrebări decât răspunsuri. Dacă în dreptul mijlocirii pentru alte popoare este o tăcere totală, în dreptul mijlocirii pentru cetăți tăcerea este spartă de Avraam, de mijlocirile pentru Ierusalim, dar și de Ieremia 29: *rugăți-vă pentru binele cetății în care locuiți...* Dar e important să analizăm și v. 2, unde Pavel clarifică v. 1.

Pentru împărați și pentru toți cei ce sunt înălțați în dregătorii...

De ce dintre toți oamenii, Pavel îi numește doar pe aceștia. Sensul pare să fie destul de clar: ditre toți oamenii rugăți-vă în special ***pentru împărați și dregători***. Dar ce să ne rugăm pentru ei? Și de ce să ne rugăm în special pentru ei? Mântuirea lor e mai valoroasă decât mântuirea vecinilor noștri. Nicidecum! Atunci de ce să ne rugăm în special pentru ei? Și ce să ne rugăm pentru ei? Cu ce se desobesc ei de ceilalți oameni? Ei se află în poziție de conducere, ei iau zilnic decizii cu privire la legi, la facerea dreptății, la taxe, la războaie. Deciziile lor au repercursiuni morale, spirituale, sociale, fizice asupra celorlalți oameni, inclusiv asupra celor credincioși. Dar inima împăratului nu este un râu de ape înaintea Domnului? Deciziile împăraților nu vin de fapt din partea lui Dumnezeu? Nu sfatul străjerilor decide cine să împărătească și cine nu, ce imperiu să se ridice și ce imperiu să nu se ridice? Și nu ne-a învățat tot Pavel în Romani 13 că toate stăpânirile sunt sub autoritatea lui Dumnezeu, că vin din voia Lui, și deci nu e lupta noastră să răsturnăm sisteme sau guverne?

1. Oricine să fie supus stăpânirilor celor mai înalte; ***căci nu este stăpânire care să nu vină de la Dumnezeu***. Și stăpânirile care sunt, ***au fost rânduite de Dumnezeu***.

2. De aceea, cine se împotrivesc stăpânirii, ***se împotrivesc rânduielii puse de Dumnezeu***; și cei ce se împotrivesc își vor lua osânda.

(Romani 13)

Pavel are în vedere acțiuni directe de revoltă, de răscoală. Și nu e întâmplător că acest lucru e scris creștinilor de la Roma, locul asasinării împăraților și răsturnării conducătorilor. Creștinilor li se spune clar să NU se implice în asemenea lupte. Dar Pavel nu vorbește în Romani 13 de lupta în mijlocire. Daniel nu organizează revolte la Babilon și nici NU se aliază cu preoții din cetate cu Persanii pentru a grăbi căderea Babilonului. Însă mijlocirile sale și a altor creștini din robie au în vedere împlinirea profețiilor cu privire la căderea Babilonului. Deci Romani 13 nu exclude rugăciunea pentru conducători care poate influența sau conlucra cu voia divină care decide și rânduieste stăpânirile. Astfel dacă revolta împotriva stăpânirilor este interzisă, mijlocirea pentru împărați și dregători este o poruncă. Vrem, nu vrem, nu scăpăm de politic. În Vechiul Testament, pentru că Israel era un popor printre popoare, toată lucrarea din poporul lui Dumnezeu interfera în mod direct cu elementul politic. Chiar și în robia babiloniană, cei credincioși nu au scăpat de intersecția cu elementul politic. Nici Biserica nu a scăpat de această confruntare, și multe greșeli s-au făcut din pricina unei raportări greșite la elementul politic. Evanghelia lui Pavel nu închide ochii în fața politicului. Credinciosului i se explică care este și

care nu este bătaia sa. Responsabilitatea e în interiorul Bisericii locale, nu să schimbe lumea de afară; ea poate însă influența indirect lumea de afară, prin ce face în interior. Dar nu doar atât. Anticristul va fi un personaj politic. În mod clar Biserica e chemată să fie atentă la scena politică dar nu doar la cea locală ci și la cea internațională în mijlocul căreia va apărea la un moment dat Anticrist. Destinul politic al Ierusalimul și al evreilor trebuie din nou urmărit cu atenție de credincioși. Deci citirea vremurilor este o chemare dată Bisericii. Și iată Pavel abordează din nou elementul politic în Timotei. E vorba de mijlocirea pentru politicieni, pentru cei aflați în funcții de conducere. Se are în vedere *influențarea politicului prin rugăciune*? Pot exista oameni cu chemări speciale ca Iosif ce vor fi o mărturie printre politicieni și vor urmări din pozițiile lor dreptatea, binele, adevărul. Dar ei nu pot trage toată Biserica după ei: *fiți ca mine!* Pot însă juca roluri cheie în decizii cheie pentru binele poporului lui Dumnezeu, atât pentru binele Bisericii cât și pentru binele evreilor. Credincioșii din astfel de poziții au putut opri pogromuri sau prigoane, și au făcut acest lucru fără să forțeze, ci folosindu-se de poziția legitimă în care i-a așezat Dumnezeu și s-au ghidat pe principiul bine formulat de Mardoheu: *poate pentru o vreme ca aceasta te-a înălțat Dumnezeu într-o asemenea poziție*? Foarte bine au făcut. Au lucrat în sensul voii lui Dumnezeu. Dar nu toți credincioșii ajung în astfel de poziții. De fapt, foarte puțini ajung. Desigur Scriptura e scrisă pentru toți credincioșii din toate timpurile. E normal ca anumite pasaje să fie mai relevante pentru alții decât pentru noi. De exemplu, cartea Estera e mană cerească pentru un credincios cu funcții înalte în vremuri tulburi. Pentru mine e mai puțin relevantă. Nu înseamnă că NU este relevantă, căci principiile din carte le pot aplica în sfera mea de influență și putere, sau mă pot ajuta să mă raportez eu într-un anume fel față de vremuri tulburi din istorie. De exemplu, dacă erai un creștin în Polonia sau Germania pe vremea Holocaustului, ce făceai? Noi nu am trăit acele vremuri. Dar pentru creștinii care au trăit acele vremuri cartea Estera sau Obadia cred că erau mană cerească. Revenim la actul mijlocirii cu următoarea idee. În cartea Mica am mai propus un principiu important de raportare la revelația Vechiului Testament. De fapt e un principiu care se opune altui principiu. Principiul prudenței sună așa: *se aplică pentru noi doar acele lucruri din Vechiul Testament care sunt în mod explicit reînnoite și în Noul Testament*. Dar e posibil să ne ghidăm și după un alt principiu: *se aplică pentru noi din Vechiul Testament toate lucrurile care nu sunt în mod explicit anulate în dreptul Bisericii în Noul Testament*. Miza este imensă. De exemplu, rugăciunea pentru Sion. Ea este un îndemn clar în Vechiul Testament. În Noul Testament el nu se întrezice Bisericii, dar nici nu găsim o reînnoire clară a sa. Concluzia după primul principiu este *că nu prea e chemarea noastră se ne rugăm pentru Ierusalim*. Dar al doilea principiu propune cu totul altceva: *pentru că nu este anulat îndemnul, el rămâne la fel de valabil și pentru creștini!* Aici e de fapt mare provocare a interpretării Scripturii. CUM ne raportăm la relația dintre cele două Testamente? Revelația nouă nu o anulează pe cea veche. Totuși introduce o nouă etapă a revelației în care apar bineînțeles și noutăți și schimbări. Și se pare că Noul Testament nu își propune să REIA toată revelația veche în Lumina NOII revelații ci se focalizează în special pe noutăți și pe schimbări. De aceea Noul Testament nici nu este canonizat în timpul apostolilor, și Pavel în 2 Timotei îi cere acestuia să rămână la ce este SCRIS, adică Scriptura Vechiul Testament! De aceea și Noul Testament e mai

mic ca și proporții decât Vechiul Testament. El nu ia totul de la capăt. El CONTINUĂ Revelația. Dar cea din vechime rămâne valabilă. Dacă principiile despre judecarea neamurilor și cetăților din Ieremia nu sunt RELUATE în mod explicit în epistolele lui Pavel înseamnă că ele NU rămân valabile? Dacă principiile din Estera sau Obadia nu sunt reluate în mod explicit în Noul Testament ele nu sunt valabile? Nu cred. Cred astfel că al doilea principiu e mai aproape de adevăr. Deci Noul Testament nu ne poate spune TOT dreptarul învățaturii Bisericii. Nu doar în sensul că Noul Testament este ancorat în Vechiul, și fără Vechiul nu putem pricepe Noul. Ci în sensul că Noul Testament dezvoltă doar o parte din îndreptarul din vechime, și în special acolo unde au survenit noutăți și schimbări. Voi ilustra cele două sensuri prin două diagrame. Să ne închipuim că Noul și Vechiul Testament sunt două LENTILE prin care trebuie să privim realitatea. Care e relația dintre ele? Primul sens sugerează că lentila Noului Testament are aceeași mărime ca cea din Vechiul Testament și astfel TOT ce este scris în Vechiul trebuie citit și prin lentila Noului. Deci să ne închipuim un microscop cu două lentile de aceeași mărime suprapuse. Tot ce analizăm trece prin ambele lentile. Al doilea sens sugerează că lentila Vechiului e mai mare decât cea a Noului Testament. Astfel, doar într-o anumită zonă ce este scris în Vechiul poate și trebuie redimensionat prin ce scrie în Noul Testament. Cu alte cuvinte unele zone din realitate le vedem direct prin lentila Vechiului Testament. Despre acele zone, Noul Testament adesea tace, nici nu abordează problema (ca cea a reacției creștinului în vremea unui holocaust...). Dar în alte zone trebuie să folosim ambele lentile. Este zona realităților abordate explicit de Noul Testament. Aceasta coincide adesea cu zona în care apar noutăți sau schimbări, clarificări în legătură cu noua fază a revelației (*ce să facă neamurile care se întorc la Isus cu Legea lui Moise? Cum să se vestească Evanghelia Neamurilor? După ce strategie?*). De exemplu sunt multe principii sau teme esențiale din Vechiul Testament care nu sunt dezvoltate în mod explicit și detaliat în Noul Testament. De exemplu modul în care Israel va fi adus la pocăință, restaurarea lui Israel, vindecarea neamurilor în mia de ani. Noul Testament amintește doar în Romani 11 că Israel se va întoarce în cele din urmă la Domnul, iar Apoc. 20 vorbește de o mie de ani despre care noi deducem în lumina textelor din Vechiul Testament că este vorba de vremea restaurării lui Israel. Aceasta înseamnă că pasajele din Zaharia 12-14 despre împresurarea finală a Ierusalimului nu mai rămân valabile? Dacă fiecare principiu din vechime ar trebui reînnoit în mod explicit și detaliat în Noul Testament ar fi trebuit ca Noul Testament să fie *mult mai mare!* Dar ce își propune Noul Testament? El este o nouă fază a revelației care NU o anulează pe cea veche! Ca nouă fază insistă în mod special pe ce este nou și pe implicațiile acestei faze noi. Nu își propune o repetare exhaustivă a revelației din vechime. Deci epistolele pauline nu reprezintă o abordare exhaustivă a Evangheliei ci răspunsul punctual al Evangheliei la diferitele probleme care se ivesc. Și autorii Noului Testament argumentează mereu răspunsul Evangheliei la diferitele provocări ale Bisericilor prin citate din Vechiul Testament. Modul în care ei abordează Vechiul Testament ne arată că ei se raportează la Vechiul Testament ca la o realitate vie, actuală și relevantă. Și raportarea la Legea lui Moise este șocantă. Evreii creștini (inclusiv Pavel!) respectă cu strictețe sărbătorile iudaice, aducerea de jertfe la Templu. Apostolii insistă ca Neamurilor să **NU** li se ceară țină Legea lui Moise. Pe de altă parte

din pricina mandatului de a duce Evanghelia Neamurilor, evreii creștini capătă libertatea de a mânca din toate alimentele și de a avea legături apropiate cu cei dintre neamuri (vezi vizita lui Petru la Corneliu în cartea Fapte). Desigur ne întrebăm dacă în afară de această dezlegare explicită, evreii creștini primesc dezlegare cu privire la toate celelalte precepte ceremoniale: tăierea împrejur, sabbatul, jertfele, sărbătorile? Creștinilor dintre Neamuri NU li se cere să păzească aceste lucruri. Legământul a fost încheiat de Dumnezeu cu poporul evreu. Dar cum trebuie să se raporteze creștinii evrei la aceste porunci? De exemplu, tăierea împrejur. Ne aducem aminte de legământul din Genesa 17, atât de solemn încheiat de Dumnezeu cu Avraam și sămânța lui. Toți evreii au porunca de a-și tăia împrejur copii. E semnul legământului. Moise este aproape să piară pentru neglijența de a nu-și fi tăiat copilul împrejur. Evreii care cred în Isus Hristos sunt eliberați de această poruncă? Căci totuși ei sunt sămânța biologică a lui Avraam. Poruncile de la Templu nu mai pot fi ținute căci nu mai este acum Templu. Pentru cele alimentare s-a dat o dezlegare explicită. Dar pentru Sabat și tăierea împrejur? Dezlegarea e doar pentru creștinii dintre neamuri sau și pentru evrei? În Romani 14 ni se spune destul de clar că dezlegarea cu privire la mâncare și Sabat este pentru toți, dar fiecare are încredințarea lui. Iar cei care mai respectă aceste porunci sunt numiți cei slabi. Dar e vorba de creștinii dintre neamuri care țin Sabbatul sau de evreii creștini care țin Sabbatul? Cui îi adresează Pavel epistola către Romani: în aceeași măsură creștinilor evrei și dintre neamuri sau în mod special creștinilor dintre neamuri așa **CUM** ne sugerează Romani 1:5-6, 11:11-24? Evreii creștini respectau astfel de Legi pentru a fi primiți în cugetul lor de Iudeii pe care doreau să-i câștige pentru Hristos sau pentru că pentru ei, fiind evrei, rămâneau în continuare porunca lui Dumnezeu? Și dacă aceste porunci ar fi fost desființate pentru creștinii evrei, cu ce pasaje din Vechiul Testament ar fi putut ei argumenta aceste schimbări Iudeilor care nu credeau în Isus? Căci pasajele din Vechiul Testament spun că și la venirea lui Mesia Evreii vor avea un nou Templu în care se vor aduce jertfe. Ba mai mult, Zaharia 14 ne spune clar că după venirea în slavă a lui Mesia, Dumnezeu va cere și NEAMURILOR să prăznuiască sărbătoarea Corturilor la Ierusalim! E adevărat că e vorba de venirea în slavă a lui Mesia. Dar ce spune Vechiul Testament cu privire la perioada de întuneric de peste Israel, perioadă așezată între respingerea lui Mesia de către acest popor și caința finală a lui Israel? Ne spune într-adevăr că Evanghelia lui Mesia va fi dusă Neamurilor și Lumina Sa va fi vestită până la marginile pământului. Dar NU ne dă detalii cu privire la cum trebuie să se raporteze acești oameni dintre neamuri la Legea lui Moise. Pasajul faimos din Amos 9:11-12 citat de Iacov în conciliul din Fapte 15 ne sugerează că Neamurile care cred în Mesia vor rămâne Neamuri, adică nu vor deveni evrei prozeliti. Pe baza acestui pasaj Iacov propune să NU li se ceară celor dintre Neamuri să fie tăiați împrejur și să păzească Legea lui Moise. Dar în nici un caz acest lucru nu este cu privire la evreii care cred în Isus. această derogare vizează credințioșii dintre Neamuri. Totuși și lor li se cere să se ferească **de lucrurile jertfite idolilor, de sânge, de dobitoace sugrumate și de curvie**. Și de la aceste cerințe, iarăși o mie de întrebări... Dar chiar că nu ne mai ajunge timpul. Aparent ne-am abătut de la tema mijlocirii. Dar de fapt această dezbatere o avem exact din pricina temei mijlocirii. Căci modul în care ne raportăm la Vechiul Testament are repercursiuni directe asupra temei mijlocirii! Am dat exemplul doar cu privire la

rugăciunea pentru evrei. Cu privire la statutul neamurilor care se întorc la Dumnezeu prin credința în Isus Hristos, Pavel ne explică în Efeseni cap.1-3 că acest lucru nu a fost descoperit sfinților din vechime atât de clar cum a fost descoperit *ACUM PRIN DUHUL* sfinților și apostolilor noii faze a revelației. Deci în această privință revelația este completată prin PAVEL. Desigur, pe baza Legii un evreu poate ajunge la concluzia că Isus este Mesia. Și apoi, dacă Isus este Mesia, Fiul lui Dumnezeu, El are dreptul și să completeze revelația, cu atât mai mult cu cât e vorba de statutul neamurilor care cred în Isus Hristos înainte de restaurarea lui Israel *neclarificat de revelația din vechime*. Avem exemplul lui Naaman sau a Recabiților. Dumnezeu NU le cere să păzească Legea lui Moise. Legea morală e însă deja înscrisă în conștiința lor de Dumnezeu, și Dumnezeu le cere să o împlinească. Dar să argumentezi faptul că în această perioadă misterioasă (între împietrirea lui Israel și căința finală a lui Israel), Mesia NU le mai cere evreilor credincioși să mai păzească Legea lui Moise e mai dificil de argumentat. În cele din urmă cornul cel mic (și nicidecum Mesia!) avea să fie cel care avea să schimbe vremurile și legea, și să oprească aducerea jertfei necurmăte în Templu. Apoi, celebrul nou legământ încheiat de Mesia cu Israel vizează în primul rând restaurarea finală a lui Israel și NU exclude păzirea Legii Templului. Căci imediat în Ieremia 33 ni se vorbește de Leviți și jertfe. Noul Legământ întărește legământul cu acesta. Atunci CUM să înțelegem Epistola către evrei? La ce se referă ea? Ce spune și ce NU spune ea? Evrei ne spune în primul rând că Isus este Mesia, împlinirea Legii. Legea Templului nu era desăvârșită în sine. Ea arăta de fapt necesitatea venirii lui Mesia! El e adevărata Jertfă, adevăratul Mare Preot! Legea vorbea despre acest lucru cu claritate (Isaia 53 – Mesia, Jertfa; Ps.110 – Mesia, Marele Preot). Dar cartea Evrei nu se oprește la această demonstrație. Ea vorbește despre o schimbare a preoției care impune o schimbare a Legii. Această idee de ÎNLOCUIRE și SCHIMBARE este subliniată în cap.7 și 8. Căci în celelalte capitole nu ni se sugerează ideea RENUNȚĂRII la legea apropierei de Dumnezeu din vechime care arăta spre Hristos. Dacă ea arăta din vechime spre Hristos nu ar putea cu atât mai mult să arate și acum spre Hristos? În Evreii cap. 10 ni se spune să ne apropiem de Dumnezeu prin Hristos Isus. Dar această apropiere prin Hristos intră în conflict ireconciliabil cu apropierea de Dumnezeu prin Templul de la Ierusalim? În Fapte, apostolii care credeau în Isus (inclusiv Pavel) continuă să apeleze la Poarta cerului deschisă la Templu, *la care a apelat Isus Însuși!* Dar în Fapte e doar o perioadă de tranziție, de îngăduință, sau e ceva care ar putea continua până la revenirea lui Hristos Isus? Fapte pare să nu ne răspundă la această întrebare. Istoricește urmează anul 70 d.H. dar ce înseamnă acest an *pentru evrei*? Anularea apropierei de Dumnezeu prin Templul de la Ierusalim și înlocuirea ei cu calea apropierei DOAR prin Isus Hristos? Sau înseamnă ce a însemnat anul 586 d.H., adică doar o închidere temporară a Porții Cerului până la căința lui Israel? Un creștin evreu trebuie să se raporteze la Legea lui Moise într-un mod asemănător cu Daniel din Babilon sau într-un mod asemănător unui creștin dintre Neamuri? Iarăși cartea Fapte nu pare să ne dea un răspuns clar. Dar epistola către Evrei pare mai curoajoasă. Ea nu doar îl înalță pe Isus ca Mesia, nu doar oferă LIBERTATE Neamurilor să nu păzească Legea lui Moise, dar pare să vestească desființarea preoției și legii chiar pentru evrei:

Capitolul 7

1. În adevăr, Melhisedec acesta, împăratul Salemului, preot al Dumnezeului Preaînalt – care a întâmpinat pe Avraam când acesta se întorcea de la măcelul împăraților, care l-a binecuvântat,
2. care a primit de la Avraam zeciuală din tot, care, după însemnătatea numelui său, este întâi „împărat al neprihănirii”, apoi și „împărat al Salemului”, adică „împărat al păcii”;
3. fără tată, fără mamă, fără spiță de neam, neavând nici început al zilelor, nici sfârșit al vieții, dar care a fost asemănat cu Fiul lui Dumnezeu – rămâne preot în veac.
4. Vedeți bine, dar, cât de mare a fost el, dacă până și patriarhul Avraam i-a dat zeciuală din prada de război!
5. Aceia dintre fiii lui Levi care îndeplinesc slujba de preoți, după Lege, au poruncă să ia zeciuală de la norod, adică de la frații lor, cu toate că și ei se coboară din Avraam.
6. Iar el, care nu se cobora din familia lor, a luat zeciuală de la Avraam și a binecuvântat pe cel ce avea făgăduințele.
7. Dar fără îndoială că cel mai mic este binecuvântat de cel mai mare.
8. Și apoi aici, cei ce iau zeciuală sunt niște oameni muritori; pe când acolo, o ia cineva despre care se mărturisește că este viu.
9. Mai mult, însuși Levi, care ia zeciuală, a plătit zeciuala, ca să zicem așa, prin Avraam;
10. căci era încă în coapsele strămoșului său, când a întâmpinat Melhisedec pe Avraam.
11. Dacă, dar, desăvârșirea ar fi fost cu puțință prin preoția leviților – căci sub preoția aceasta a primit poporul Legea – ce nevoie mai era să se ridice un alt preot „după rânduiala lui Melhisedec”, și nu după rânduiala lui Aaron?
12. **Pentru că, odată schimbată preoția, trebuia numaidecât să aibă loc și o schimbare a Legii.**
13. În adevăr, Acela despre care sunt zise aceste lucruri face parte dintr-o altă seminție, din care nimeni n-a slujit altarului.
14. Căci este vădit că Domnul nostru a ieșit **din Iuda**, seminție despre care Moise n-a zis nimic cu privire la preoție.
15. Lucrul acesta se face și mai luminos când vedem ridicându-se, după asemănarea lui Melhisedec, un alt preot,
16. pus nu prin legea unei porunci pământești, ci prin puterea unei vieți nepieritoare.
17. Fiindcă iată ce se mărturisește despre El: „Tu ești Preot în veac, după rânduiala lui Melhisedec”.

18. **Astfel, pe de o parte, se desființează aici o poruncă de mai înainte, din pricina neputinței și zădărniceii ei –**

19. **căci Legea n-a făcut nimic desăvârșit – și, pe de alta, se pune în loc o nădejde mai bună, prin care ne apropiem de Dumnezeu.**

20. Și, fiindcă lucrul acesta nu s-a făcut fără jurământ –

21. căci, pe când leviții se făceau preoți fără jurământ, Isus S-a făcut Preot prin jurământul Celui ce l-a zis: „Domnul a jurat și nu Se va căi: „Tu ești Preot în veac, după rânduiala lui Melhisedec” –

22. prin chiar faptul acesta, El S-a făcut chezașul unui legământ mai bun.

23. Mai mult, acolo au fost preoți în mare număr, pentru că moartea îi împiedica să rămână pururi.

24. Dar El, fiindcă rămâne „în veac”, are o preoție care nu poate trece de la unul la altul.

25. De aceea și poate să mântuiască în chip desăvârșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentru că trăiește pururi ca să mijlocească pentru ei.

26. Și tocmai un astfel de Mare Preot ne trebuia: sfânt, nevinovat, fără pată, despărțit de păcătoși și înălțat mai presus de ceruri,

27. care n-are nevoie, ca ceilalți mari preoți, să aducă jertfe în fiecare zi, întâi pentru păcatele sale, și apoi pentru păcatele norodului, căci lucrul acesta l-a făcut o dată pentru totdeauna, când S-a adus jertfă pe Sine însuși.

28. În adevăr, Legea pune mari preoți pe niște oameni supuși slăbiciunii; dar cuvântul jurământului, făcut după ce a fost dată Legea, pune pe Fiul, care este desăvârșit pentru veșnicie.

Capitolul 8

1. Punctul cel mai însemnat al celor spuse este că **avem un Mare Preot care S-a așezat la dreapta scaunului de domnie al Măririi, în ceruri,**

2. ca slujitor al Locului Preasfânt și al adevăratului Cort, care a fost ridicat nu de un om, ci de Domnul.

3. Orice mare preot este pus să aducă lui Dumnezeu daruri și jertfe. De aceea era de trebuință ca și celălalt Mare Preot să aibă ceva de adus.

4. **Dacă ar fi pe pământ, nici n-ar mai fi preot, fiindcă sunt cei ce aduc darurile după Lege.**

5. Ei fac o slujbă, care este chipul și umbra lucrurilor cerești, după poruncile primite de Moise de la Dumnezeu, când avea să facă Cortul: „la seama”, i s-a zis, „să faci totul după chipul care ți-a fost arătat pe munte.”
6. Dar, acum, Hristos a căpătat o slujbă cu atât mai înaltă cu cât legământul al cărui mijlocitor este El, e mai bun, căci este așezat pe făgăduințe mai bune.
7. În adevăr, dacă legământul dintâi ar fi fost fără cusur, n-ar mai fi fost vorba **să fie înlocuit cu un al doilea.**
8. Căci, ca o mustrare a zis Dumnezeu lui Israel: „Iată, vin zile, zice Domnul, când voi face cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda un legământ nou;
9. nu ca legământul pe care l-am făcut cu părinții lor, în ziua când i-am apucat de mână, ca să-i scot din țara Egiptului. Pentru că n-au rămas în legământul Meu, și nici Mie nu Mi-a păsat de ei, zice Domnul.
10. Dar iată legământul pe care-l voi face cu casa lui Israel, după acele zile, zice Domnul: voi pune legile Mele în mintea lor și le voi scrie în inimile lor; Eu voi fi Dumnezeul lor, și ei vor fi poporul Meu.
11. Și nu vor mai învăța fiecare pe vecinul sau pe fratele său, zicând: „Cunoaște pe Domnul!”, căci toți Mă vor cunoaște, de la cel mai mic până la cel mai mare dintre ei.
12. Pentru că le voi ierta nelegiuirile și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele și fărădelegile lor.”
13. Prin faptul că zice: „un nou legământ”, a mărturisit **că cel dintâi este vechi; iar ce este vechi, ce a îmbătrânit, este aproape de pieire.**

Adevărat că autorul Epistolei vorbește de faptul că Isus preoțește în cer și nu pe pământ. Căci dacă ar fi pe pământ, spune el, nici nu ar avea ce preoți, căci sunt deja preoți pe pământ. Deci Isus nu este Preot pe pământ, ci în ceruri; vorbim deci despre o preoție cerească și o preoție pământească. Isus nu intră în conflict cu cea pământească. Ea nu face decât să împlinească în ceruri ceea ce fiii lui Aaron împlinesc pe pământ. Căci preoția pământească este chipul celei cerești. Această abordare lasă loc pentru activarea simultană a celor două preoții: cea pământească ar continua să o prefigureze pe cea cerească, iar cea cerească împlinește în mod desăvârșit apropierea de Dumnezeu. Este clar că cea cerească este superioară și că acum, cea pământească ar trebui mereu să arate spre cea cerească. Dar poate să mai funcționeze cea pământească alături de cea cerească? Autorul epistolei pare să sugereze că nu. El folosește în dreptul legii vechi expresii de genul: DESFIINȚARE, ÎNLOCUIRE, PIEIRE. Deci cea nouă nu ar putea funcționa alături de cea veche căci o anulează, o desființează! Pare să fie îngăduită o

perioadă de tranziție, căci cea veche este îmbătrânită și aproape de pieire, dar încă nu a pierit! Dar ce înseamnă APROAPE de PIEIRE? Când va pieri?

Pentru a argumenta ideea de desființare a legii vechi, autorul folosește, într-adevăr, argumente din Vechiul Testament care vorbesc despre un Preot din Iuda în ceruri după rânduiala lui Melhisedec și nu după cea a lui Aaron și a Leviților. Vorbește și despre un nou legământ care nu este ca legământul cel vechi. Deci el DEDUCE că are loc o desființare, o anulare și o înlocuire a Legii Vechi. Argumentul său este: *pentru că odată schimbată preoția, trebuie să aibă loc și o schimbare a legii*. Dar de ce nu ar putea rămâne Mesia Preot în ceruri și fiii lui Aaron preoți pe pământ? Faptul că schimbarea preoției necesită și schimbarea legii este logic și de la sine înțeles. Dar de ce deduce el din Ps.110 că are loc *o schimbare* a preoției? Dar dacă autorul vorbește despre o schimbare a legii în sensul că Marele preot din ceruri nu poate opera cu legea pământească a preoției, ci primește o altă lege care se potrivește poziției sale din ceruri? Ideea de *schimbare* trebuie să vizeze deci cerul și nu pământul. Adică legea pământească să fie desființată și schimbată pentru Marele preot din ceruri, și nu pentru cei de pe pământ?

Ieremia cap.3 ne spune că, după un anume timp după restaurarea lui Israel, nimănui nu-i va mai veni în minte chivotul legământului și nimeni nu-și va mai aduce aminte de el. Acest verset indică destul de clar o SCHIMBARE chiar a preoției pământești și a Templului pământesc. Dar Ieremia cap.3 se împlinește nu la începutul miei de ani, ci în timpul miei de ani. Poate chiar la finalul miei de ani, la înnoirea definitivă a Creației, în realitatea Noului Ierusalim din Apoc.21 când în cetate nu mai este Templu, căci Domnul ca și Mielul reprezintă Templul. Totuși Ezechiel pune un accent puternic pe realitatea unui Templu pământesc la Ierusalim. Să vizeze Ieremia cap.3:16 finalitatea miei de ani din Apoc.21? Însă cum poți aplica Ieremia cap.3 perioadei de dinainte de mia de ani? Însuși Noul Legământ din Ieremia 31 intră plenar în funcțiune de-abia la începutul miei de ani. Totuși Isus vorbește deja de Noul Legământ la cina cea de taină, în Evrei 8, El ESTE (la prezent) mijlocitorul unui Nou Legământ, iar apostolii sunt deja (la prezent) slujitorii unui Nou Legământ (vezi 2 Cor.4:6). Noi degustăm realitatea Noului Legământ care va fi încheiat cu Israel ca națiune la începutul miei de ani. Lăsăm problema evreilor creștini deschisă. Studiarea cărții Ezechiel va fi un context potrivit pentru continuarea acestei dezbateri, dar noi suntem dintre Neamuri. În mod cert nouă nu ni se cere să păzim Legea lui Moise. Ne apropiem de Dumnezeu prin Isus Hristos. Cum ne raportăm noi însă la Vechiul Testament în ansamblul lui? Ca la o realitate spirituală ACTUALĂ, fiind însă atenți la poruncile date evreilor care nu ni se mai aplică și nouă. Includem cu claritate aici: alimentația, sabatul, sărbătorile, tăierea împrejur. Aceste legi le studiem însă în amănunt, căci ele ne învață despre caracterul lui Dumnezeu și despre Mesia. Dar legea morală a sfințirii și a iubirii rămâne valabilă. Și valabile ar rămâne toate celelalte principii, legi spirituale și cerințe cu referire la neamuri și adresate neamurilor despre care am discutat în amănunt în Ieremia. La fel de valabile rămân profețiile despre Israel și Neamuri. Ele nu se desființează. Deci, în afară de poruncile cu caracter ceremonial, care sunt în mod explicit anulate cu privire la neamuri de noua fază a revelației,

Vechiul Testament rămâne cu caracter de poruncă și PILDĂ pentru noi. De exemplu întrebări legate de : a nu spune unde sunt ascunși frații în vreme de prigoană (a păcăli pe prigonitor), a ascunde sau nu evrei necredincioși în vreme de holocaust, a interveni în favoarea lor ca Estera, sau alte provocări etc. ar fi clarificate prin Vechiul Testament! Noul Testament NU le abordează. Dar nu le abordează pentru că vrea să TACĂ cu privire la aceste domenii, ci pentru că ele deja sunt clarificate de Vechiul Testament și obiectul Noului Testament este în mod prioritar să dezvolte NOUTĂȚILE noii etape a revelației divine! Deci multe întrebări la care Noul Testament tace ar putea căpăta răspuns doar prin Vechiul Testament! Și putem spune că Dumnezeu TACE cu privire la vreun subiect dacă atât Vechiul și Noul Testament tac cu privire la acel subiect!

În lumina celor spuse cum rămâne cu mijlocirea pentru Ierusalim și pentru evrei? Rugăciunea pentru toți oamenii îi include și pe evrei. Principiul din Ieremia 29 se poate aplica și Ierusalimului dacă locuiești la Ierusalim! Îndemnrurile la mijlocire pentru Sion și Israel sunt date cu claritate în vechime. Nu fac parte din Legea ceremonială a lui Moise. Ele sunt adresate în special evreilor, este adevărat. Dar pot fi adresate și creștinilor dintre neamuri? În Efeseni cap. 2-3 nu se spune că Biserica este un alt popor. Sau că evreii creștini și Biserica formează un alt popor. Se spune că noi am căpătat drept de cetățenie *în Israel*. Așa a spus același Pavel și în Romani 9: am fost altoiți în măslinul evreiesc. Deci măcar că rămîne o distincție etnică (și astfel nouă nu ni se cere să fim tăiați împrejur și rămânem neamuri altoite), din punct de vedere al drepturilor spirituale nu este nici o distincție:

11. De aceea, voi, care altădată erați Neamuri din naștere, numiți netăiați împrejur de către aceia care se cheamă tăiați împrejur, și care sunt tăiați împrejur în trup de mâna omului:
12. aduceți-vă aminte că în vremea aceea erați fără Hristos, **fără drept de cetățenie în Israel, străini de legămintele făgăduinței, fără nădejde și fără Dumnezeu în lume.**
13. Dar acum, în Hristos Isus, voi, care odinioară erați depărtați, **ați fost apropiați** prin sângele lui Hristos.
14. Căci El este pacea noastră care din doi a făcut unul și a surpat zidul de la mijloc care-i despărțea,
15. și, în trupul Lui, a înlăturat vrăjmășia dintre ei, Legea poruncilor, în orânduirile ei, ca să facă pe cei doi să fie în El însuși **un singur om nou**, făcând astfel pace;
16. și a împăcat pe cei doi cu Dumnezeu într-un singur trup, prin cruce, prin care a nimicit vrăjmășia.
17. El a venit astfel să aducă vestea bună a păcii vouă, celor ce erați departe, și pace celor ce erau aproape.
18. Căci, prin El, și unii și alții avem intrare la Tatăl, într-un Duh.

19. ***Așadar, voi nu mai sunteți nici străini, nici oaspeți ai casei, ci sunteți împreună cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu,***

20. fiind zidiți pe temelia apostolilor și prorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos.

21. În El toată clădirea, bine încheșată, crește ca să fie un Templu sfânt în Domnul.

22. Și prin El și voi sunteți zidiți împreună, ca să fiți un locaș al lui Dumnezeu, prin Duhul.

Capitolul 3

1. Iată de ce eu, Pavel, întemnițatul lui Isus Hristos pentru voi, Neamurilor...

2. (Dacă cel puțin ați auzit de isprăvnicia harului lui Dumnezeu care mi-a fost dată față de voi.

3. Prin descoperire dumnezeiască am luat cunoștință de taina aceasta despre care v-am scris în puține cuvinte.

4. Citindu-le, vă puteți închipui priceperea pe care o am eu despre taina lui Hristos,

5. care n-a fost făcută cunoscut fiilor oamenilor în celelalte veacuri, în felul cum a fost descoperită acum sfinților apostoli și proroci ai lui Hristos, prin Duhul.

6. Că, adică, ***Neamurile sunt împreună moștenitoare cu noi, alcătuiesc un singur trup cu noi și iau parte cu noi la aceeași făgăduință în Hristos Isus, prin Evanghelia aceea,***

(Efeseni...)

Deci chiar dacă Israel își păstrează identitatea sa națională dată de elementul etnic, biologic, cu toate acestea, creștinii dintre neamuri sunt înglobați în Israelul spiritual al lui Dumnezeu și capătă drept de cetățenie în poporul lui Dumnezeu exact la fel ca și creștinii evrei. Noi suntem apropiați de realitatea măslinului evreiesc și în spirit, devenim una cu ea. Devenim astfel parte din rămășița credincioasă a lui Israel. Or rămășița credincioasă a lui Israel a avut un rol fundamental în protejarea națiunii Israel în istorie. Rugăciunile acestora au oprit de multe ori mânia lui Dumnezeu, intervenția credinței acestora (vezi Estera) a salvat adesea poporul evreu de vrăjmașii lui, modelul de credință al acestora a adus pe mulți din fiii lui Israel la căință (vezi Ioan Botezătorul). În mod cert, îndemnurile la rugăciune din Vechiul Testament pentru Israel și Sion sunt adresate rămășiței credincioase a lui Israel. Noul Testament nu desființează aceste îndemnuri. Am discutat cu alte ocazii că în sec. I nu este reeditată interdicția de a mijloci pentru Sion dată de Dumnezeu lui Ieremia în vremuri asemănătoare (vezi Ieremia 16). Deci îndemnurile rămân valabile! Dar pentru cine? În mod cert, în primul rând pentru creștinii evrei. Pavel este un exemplu. În Romani 9 ne mărturisește că el dorește să fie aproape anatema de dragul mântuirii lui Israel (aducându-ne aminte astfel de mijlocirea celebră a lui Moise pentru Israel). De asemenea, ne spune că are o înfrustare necurmată în inimă pentru ei. Oare nu înseamnă aceasta și

o rugăciune necurmată pentru ei? În Fapte 27:17-20 este un pasaj important care ne arată grija lui Pavel de a nu denigra pe evrei, de a nu stârni ura neamurilor față de evrei:

17. După trei zile, Pavel a chemat pe mai marii iudeilor; și, când s-au adunat, le-a zis: „Fraților, fără să fi făcut ceva împotriva norodului sau obiceiurilor părinților noștri, am fost băgat la închisoare în Ierusalim, și de acolo am fost dat în mâinile romanilor.

18. După ce m-au supus la cercetare, ei aveau de gând să-mi dea drumul, pentru că nu era în mine nicio vină vrednică de moarte.

19. Dar iudeii s-au împotrivit, și am fost silit să cer să fiu judecat de cezar, **fără să am de altfel niciun când să părăsc neamul meu.**

20. De aceea, v-am chemat să vă văd și să vorbesc cu voi; căci din pricina nădejzii lui Israel port eu acest lanț.”

Pavel știe că scopul celui rău este să distrugă pe Israel pentru a împiedica împlinirea promisiunilor lui Dumnezeu, și revenirea lui Mesia. De aceea, el NU VREA să cultive spiritul anti-evreiesc între popoare. Nu are de gând să părăscă pe cei din neamul său autorităților romane, măcar că aceștia îi făcuseră rău și erau vinovați.

Un alt pasaj important este cel din Galateni 6:16

16. Și peste toți cei ce vor umbla după dreptarul acesta și peste **Israelul lui Dumnezeu** să fie pace și îndurare!

El cere, se roagă pentru pace și îndurare peste Israelul lui Dumnezeu, aducându-ne aminte de multitudinea de îndemnuri din Vechiul Testament de a ne dori și de a ne ruga pentru binele și pacea Ierusalimului.

Psalmul 122

O cântare a treptelor. Un psalm al lui David.

1. Mă bucur când mi se zice „Haidem la Casa Domnului!”

2. Picioarele mi se opresc în porțile tale, Ierusalime!

3. Ierusalime, tu ești zidit ca o cetate făcută dintr-o bucată!

4. Acolo se suie semințiile, semințiile Domnului, după legea lui Israel, ca să laude Numele Domnului.

5. Căci acolo sunt scaunele de domnie pentru judecată, scaunele de domnie ale casei lui David.

6. Rugați-vă pentru pacea Ierusalimului! Cei ce te iubesc să se bucure de odihnă.

7. Pacea să fie între zidurile tale, și liniștea, în casele tale domnești!

8. Din pricina fraților și prietenilor mei, doresc pacea în sânul tău.

9. Din pricina Casei Domnului Dumnezeuului nostru, fac urări pentru fericirea ta.

Psalmul este scris când Templul era încă zidit. Dar când Templul este dărâmat și Ierusalimul în ruine, imperativul de a ne ruga devine și mai puternic:

1. „De dragostea Sionului nu voi tăcea, de dragostea Ierusalimului nu voi înceta, până nu se va arăta mântuirea lui, lumina soarelui și izbăvirea lui, ca o făclie care s-aprinde.

2. Atunci neamurile vor vedea mântuirea ta, și toți împărații, slava ta; și-ți vor pune un nume nou pe care-l va hotărî gura Domnului.

3. Vei fi o cunună strălucitoare în mâna Domnului, o legătură împărătească în mâna Dumnezeuului tău.

4. Nu te vor mai numi „Părăsită” și nu-ți vor mai numi pământul un pustiu, ci te vor numi: „Plăcerea Mea este în ea”, și țara ta o vor numi „Beula”, „Măritată”, căci Domnul Își pune plăcerea în tine, și țara ta se va mărita iarăși.

5. Cum se unește un tânăr cu o fecioară, așa se vor uni fiii tăi cu tine; și cum se bucură mirele de mireasa lui, așa Se va bucura Dumnezeuul tău de tine.

6. Pe zidurile tale, Ierusalime, am pus niște străjeri care nu vor tăcea niciodată, nici zi, nici noapte! Voi care aduceți aminte Domnului de el, nu vă odihniți deloc!

7. Și nu-l dați răgaz, până nu va așeza din nou Ierusalimul și-l va face o laudă pe pământ.

8. Domnul a jurat pe dreapta Lui și pe brațul Lui cel puternic, zicând: „Nu voi mai da grâul tău hrană vrăjmașilor tăi, și fiii străinului nu vor mai bea vinul tău pentru care tu te-ai ostenit.

9. Ci cei ce vor strânge grâul, aceia îl vor mânca și vor lauda pe Domnul, și cei ce vor face vinul, aceia îl vor bea în curțile Locașului Meu celui Sfânt.”

10. Treceți, treceți pe porți! Pregătiți o cale poporului! Croiți, croiți drum, dați pietrele la o parte! Ridicați un steag peste popoare!

11. Iată ce vestește Domnul până la marginile pământului: „Spuneți fiicei Sionului: „Iată, Mântuitorul tău vine; iată, plata este cu El, și răsplătirile merg înaintea Lui.”

12. Ei vor fi numiți „Popor sfânt”, „Răscumpărați ai Domnului”. Iar pe tine te vor numi „Cetate căutată și nepărăsită”.

(Isaia 62)

În mod cert, Pavel, prin întristarea sa necurmată pentru evrei, prin dorința sa să fie aproape anatema de dragul lor, este unul din acești străjeri. Dar el era evreu. Ce rol au creștinii dintre neamuri însă? Ne aducem aminte că și noi am fost altoiți în măslin, deci și noi suntem în realitatea poporului ales, suntem una cu el! Ne aducem aminte că am fost altoiți de dragul lor, că să-i facem geloși! Deci însăși rațiunea întemeierii Bisericii dintre Neamuri este mântuirea lui Israel. Suntem îndemnați să așteptăm, să grăbim și să mijlocim pentru revenirea lui Mesia. Dar Mesia va reveni pentru a mântui Ierusalimul și pe Israel! Deci suntem îndemnați în mod direct să mijlocim pentru mântuirea finală a Israelului. Pavel insistă că avem o datorie sfântă față de evrei în Romani 16:25-27. Ca unii care știm că scopul diavolului este să nimicească pe Israel pentru a împiedica revenirea lui Mesia, ne vom ruga pentru protejarea lui Israel, ne vom delimita de antisemitism ca de cel mai grav păcat, și dacă vom ocupa funcții înalte ca Estera de altădată, vom lua decizii pentru protejarea poporului ales, iar în vremuri de pogromuri vom adăposti pe fugarii poporului său. Îi vom iubi cum îi iubește Domnul pentru a-i câștiga pentru Hristos Isus. Dar nu vom fi agresivi în evanghelizarea lor. Îi vom câștiga prin smerenie și iubire, prin tăcerea mielului de jertfă. Domnul îl îndepărtează pe Pavel de Ierusalim și-l trimite la Neamuri (Fapte 22:17-21), dar tot de dragul Ierusalimului! Și aceasta nu înseamnă că îi spune lui Pavel să NU se mai roage pentru Ierusalim. În pofida chemării misionare printre neamuri, Pavel ține să viziteze mereu Ierusalimul, iar ultima vizită este făcută chiar cu risul de a-și pierde viața. Această ultimă vizită a lui Pavel la Ierusalim nu este o obsesie greșită față de Ierusalim, căci însuși Duhul îl împingea să meargă acolo (vezi Fapte 20:22). În iubirea Sa față de Pavel, Duhul îi spunea să nu se ducă pentru ca Pavel să nu sufere (vezi Fapte 21:4), dar în iubirea Sa față de Ierusalim, același Duh îl împingea pe Pavel spre Ierusalim (Fapte 20:22). În lumina celor spuse, iubirea evreilor și rugăciunea pentru ei face parte integrantă din viața de mijlocire a Bisericii. Toată mărturia Bisericii printre Neamuri trebuie făcută atât de dragul neamurilor, dar mai ales de dragul Ierusalimului. Stăm ca Pavel departe de Ierusalim tocmai de dragul mântuirii sale. Creștinii care au fost contemporani cu al doilea război mondial puteau pricepe că de fapt miza spirituală a războiului era exterminarea evreilor. Rugăciunea pentru protejarea lor era ea binevenită înaintea lui Dumnezeu? Atâta timp cât nu era un ceas al judecății ca pe vremea lui Ieremia (*situație unică în Scriptură*) Cel ce pedepsea pe Israel s-a bucurat mereu ca cei credincioși să mijlocească pentru Israel pentru a-i opri judecata. Se va reedita situația lui Ieremia în vremea lui Anticrist? Grea întrebare. Oare unul din rolurile Bisericii dintre Neamuri în această istorie zbuciumată nu este tocmai acela de a aduce un BINE pe pământ care să protejeze pe Israel de ura neamurilor și de exterminare? Oare cel rău nu vrea să distrugă Biserica tocmai pentru a lua de pe pământ acest BINE care-l împiedică să-și dezlănțuie toată furia asupra lui Israel? Să ne amintim de Apocalipsa 12:

13. Când s-a văzut balaurul aruncat pe pământ, a început să urmărească **pe femeia care născuse copilul de parte bărbătească.**

14. Și cele două aripi ale vulturului celui mare au fost date femeii, ca să zboare cu ele în pustiu, în locul ei unde este hrănită o vreme, vremuri și jumătatea unei vremi, departe de fața șarpelui.
15. Atunci șarpele a aruncat din gură apă, ca un râu, după femeie, ca s-o ia râul.
16. Dar pământul a dat ajutor femeii. Pământul și-a deschis gura și a înghițit râul pe care-l aruncase balaurul din gură.
17. Și balaurul, **mâniat pe femeie**, s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus Hristos.

ca să putem duce astfel o viață pașnică și liniștită, cu toată evlavie și cu toată cinstea....

De ce să ne rugăm mai ales pentru împărați și pentru toți cei care sunt înălțați în dregătorii? Pentru ca ASTFEL să putem duce o pace pașnică și liniștită. Se are în vedere pacea și stabilitatea socială. Ne aducem aminte de Ieremia 29. Evreii rămăseseră puțini la număr. Era o prioritate ca acolo în robie să supraviețuiască și să se înmulțească. Pentru aceasta aveau nevoie de stabilitate socială. Astfel Ieremia îi îndeamnă să se roage pentru binele cetății lor, căci de fericirea ei depinde fericirea lor. Dar iată că și Biserica are nevoie de pace și de stabilitate socială. Dar de ce? Ca să poată duce o viață de evlavie și de cinste înaintea popoarelor. Să ne aducem aminte de Fapte 9:31: *Biserica se bucura de pace în toată Iudea, Galilea și Samaria, se întărea sufletește, și umbla în frica Domnului; și cu ajutorul Duhului Sfânt se înmulțea.*

Mântuitorul ne anunță mai dinainte că vor fi și prigoane, dar nu înseamnă că Dumnezeu își dorește ca poporul Său să fie prigonit, sau că Biserica este predestinată la o prigonire continuă. Dar nu doar prigoana tulbură pacea Bisericilor. Dezordinea civilă, răscoalele, războaiele civile afectează cadrul în care Biserica își depune mărturia printre popoare. Biserica are deci nevoie de un cadru de stabilitate socială pentru a depune o mărturie printre neamuri. Faptul că Dumnezeu se folosește și de tulburări sociale pentru a întări Biserica și pentru a-și înălța Numele este adevărat. Dar nu aceasta este voia Sa pentru mântuirea oamenilor. Cel care dorește mântuirea oamenilor vrea ca să existe un cadru de stabilitate socială în care Biserica să poată crește, și să-și poată depună mărturia printre popoare. Desigur cel rău vrea să distrugă acest cadru de stabilitate socială, pentru a tulbura Biserica, pentru a-i umbri mărturia, pentru a înmulți răul pe pământ. Perioadele de război sunt groaznice. Perioadele de război civil sunt și mai cumplite. Cum se ajunge la asemenea lucruri? Prin deciziile luate de împărați și dregători. Deci pentru mintea acestor se dă un mare război spiritual. Cel rău vrea ca în aceste poziții să ajungă oameni fanatici, oameni ai răului, oameni iresponsabili. Cel rău vrea ca să infecteze mintea conducătorilor cu ideologii și decizii care să ducă la mari tulburări sociale. Și aici intervine rolul mijlocirilor Bisericii. Rugându-ne pentru conducători, formăm în jurul lor un zid de protecție, care să împiedice deturnarea societății către războaie civile etc. Să ne gândim doar la tragedia care se întâmplă de ceva vreme în Siria. E cumplit. Ne putem dori așa ceva pentru țara noastră?

Putem spune că aceasta este voia lui Dumnezeu? Voia lui Dumnezeu este să ne rugăm ca așa ceva să NU se întâmple. Poate că asemenea tragedii, chiar al doilea război mondial, au avut loc și din pricină că Biserica nu a luat în serios acest îndemn la mijlocire. Iată deci că **Romani 13** trebuie înțeles în raport cu **1 Tim.2a**. Romani 13 ne spune să NU ne împotrivism stăpânilor. Orice stăpânire vine de la Dumnezeu, și orice stăpânire, chiar și cea comunistă, oferă o anumită ordine socială. Partea de revoltă, de război civil este cea care fură pacea din societate. Dar nu înseamnă să fim pasivi în rugăciune în ce privește stăpânirile. Sunt stăpâniri și stăpâniri. Ele vin prin voia lui Dumnezeu. Și odată venite nu este o soluție să ne răsculăm. Dar de ce au venit? Poate au venit ca pedeapsă pentru un popor sau chiar pentru Biserică. Poate că au venit pentru ca Biserica din acea zonă nu s-a rugat pentru conducătorii lor. Și chiar dacă nu ne răsculăm împotriva lor NU înseamnă că nu ne putem ruga pentru o stăpânire *mai bună*. Desigur, Dumnezeu decide BINELE pe baza a unui număr imens de factori de care noi nici nu avem habar că există. Avem însă un criteriu clar formulat în acest pasaj: *pentru o societate în care să putem duce o viață pașnică și liniștită cu toată evlavie și cu toată cinstea*. În măsura în care stăpânirea prezentă se îndepărtează de acest obiectiv ne putem ruga pentru o stăpânire mai bună, sau pentru o stăpânire care să revină la decizia care să asigure pacea și stabilitatea socială. Politicul este foarte important pentru credincios. El nu poate lipsi nici măcar din rugăciunile sale. Politicul este în atenția războiului demonic. Căci cel rău vrea să folosească politicul pentru exterminarea evreilor și a creștinilor, pentru distrugerea păcii, pentru înmulțirea răului pe pământ. Rugăciunile creștinilor pentru conducătorii lor pot însă să împiedice prigoanele, războaiele, tulburările sociale, pogromurile și multe alte tragedii. Și desigur, nu se are în vedere doar împărații și dregătorii țării ci și cei ai altor țări, în mod special ai marilor puteri ale căror decizii pot influența destinul planetei. Să nu uităm de MULȚUMIRI pentru ei. Nu ne așteptăm ca aceștia să fie buni și morali ca David (care și el și-a avut derapajele lui...). Dar trebuie să apreciem că au păstrat ordinea socială, că NU au luat decizii de inițiere de prigoane sau pogromuri, sau de războaie etc. Un împărat fără minte își duce poporul la pierzare. Sunt multe astfel de exemple. Și creștinii din astfel de țări vor suferi împreună cu poporul lor de pe urma deciziilor iresponsabile ale conducătorilor țării. Aceste decizii pot genera foamete, războaie civile, și alte nenumărate tragedii. Dumnezeu dorește mântuirea tuturor oamenilor. El lucrează pentru mântuirea oamenilor prin Templul Bisericii, prin mărturia Bisericii. Pentru ca Biserica să aibă o mărturie puternică și relevantă este nevoie de un context de stabilitate socială. Astfel Biserica este chemată să se roage pentru toți oamenii, și mai ales pentru împărați și dregători ca să se păstreze în societate această stabilitate socială. Nu doar rugăciunea pentru împărați, dar și rugăciunea pentru toți oamenii are acest scop: păstrarea păcii. Deci Pavel nu îndeamnă să ne rugăm: *Doamne, mântuiește pe acești oameni!*, ci mai degrabă: *ține-i departe de nebulii ca astfel să se păstreze pacea și să putem depune o măturie constantă și vie care poate genera mântuirea lor*. Poate că acest tip de rugăciune, include și rugăciunea pentru popoare. În mod cert este inclusă rugăciunea pentru cetate (cea din Ieremia 29). Să rămânem deschiși ca Duhul să ne călăuzească în rugăciune, să ne învețe pentru ce să ne rugăm, să ne cheme mereu spre noi dimensiuni ale mijlocirii.

Pentru a întări aceste îndemnuri, Pavel amintește în v.7 autoritatea sa apostolică. Este un singur Dumnezeu, un singur Mijlocitor, dar și un singur apostol al Neamurilor. Nu învățătorii falși din Efes, nu Biserica, și nici măcar Timotei nu a fost pus apostol al Neamurilor. Doar Pavel. Noi nu putem decât să ne așezăm sub autoritatea sa. Aceste îndemnuri nu sunt spuse de fratele Pavel, ci de apostolul Pavel. Ele trebuie luate ca din gura lui Dumnezeu. De ce îndemnul la rugăciune apare tocmai în 1 Timotei și tocmai în cap.2? Observăm că atât cap.3 cât și cap.4 reprezintă o continuare firească a cap.1. În cap.1, Pavel introduce tema falșilor învățători. Apoi în cap.3 ne arată *CUM* trebuie să fie profilul liderilor ca nu cumva dintre aceștia să fie învățătorii descriși în cap.4, care se vor alipi de duhuri de rătăcire. Dar de ce include cap.2 între 1 și 3? Aparent se îndepărtează de tema falșilor învățători. Dar nu este așa. Ne aducem aminte cum începe 2:1: ***Vă îndemn DAR , înainte de toate...*** Îndemnul la rugăciune din 2:1 decurge din cap.1 și este o urmare firească a cap.1. Dar care să fie legătura între învățătorii falși din Biserică și rugăciunea pentru toți oamenii și pentru toți împărații în vederea păcii sociale?

Sunt mai multe posibile legături. Una este că duhurile de rătăcire care vin asupra unor oameni ca Imeneu și Alexandru caută să se instaleze pe mintea conducătorilor țărilor tocmai pentru a se propaga la un nivel mai amplu și pentru a strica pacea socială. O altă posibilă legătură este aceea că în vremuri de instabilitate socială puterea de acțiune a duhurilor de rătăcire este mai mare. De obicei curențele extremiste capătă putere asupra maselor când este multă dezordine și frustrare în rândul populației, atunci se caută țapii ispășitori, atunci se instigă mai ușor la ură și decizii extreme. De asemenea, în perioade de dezordine socială, când Legea este *suspendată* într-o societate, duhurile rele fac ravagii în și prin oameni. Atunci se întâmplă cele mai multe atrocități împotriva celor slabi, împotriva femeilor, împotriva creștinilor, împotriva evreilor etc. O altă legătură ar fi aceea să nu uităm că lupta cea bună pentru curăție în interiorul Bisericii are ca scop mântuirea celor din afara Bisericii. Astfel suntem evitați de pericolul de a ne transforma într-o Biserică defensivă și total reticentă față de cei din afara ei. Privind în realitatea istoriei, mai degrabă primele două legături propuse ar fi mai apropiate de adevăr.

Ar mai fi și o legătură legată de lupta cea bună. Capitolul 3 va fi dedicat autorităților Bisericii. Însă cap.2a este dedicat autorităților lumii acesteia. În cap.2b se va vorbi de autoritatea bărbatului asupra femeii. Lupta cea bună înseamnă o raportare corectă față de *AUTORITATE*: față de autoritatea lui Dumnezeu, față de autoritatea apostolică, față de autoritățile lumii acesteia, față de autoritatea bărbatului, față de autoritățile Bisericii. Imeneu și Alexandru s-au sustras autorităților legitime. S-a retras față de autoritatea apostolică. Poate că învățătura lor conținea și îndemnuri la revolte sociale. În alte epistole (Iuda, 2 Petru) învățătorii mincinoși *disprețuiesc dregătoriile*. Ne aducem aminte că în Efes a avut loc tulburarea socială inițiată de Dimitrie argintarul. Poate că Imeneu și Alexandru prin învățătura lor încurajau la o revoltă asemănătoare. Sau poate că prin fanatismul și neînțelepciunea lor puteau stârni reacții extreme din partea autorităților sau maselor. Și poate că din pricina acestor reacții extreme aveau să sufere și creștinii. Sunt exemple numeroase în istorie cu privire la asemenea fenomene. E cert faptul că

acest îndemn la rugăciune pentru autorități și pentru pace nu este plasat întâmplător în contextul confruntării Bisericii cu duhurile de rătăcire și cu falșii învățători. Din aceste lupte se nasc vase ale răului și ideologii care apoi pot influența dregători sau națiuni spre acțiuni ca cele ale legionarilor sau naziștilor.